

ΑΝΑΛΗΨΗ ΕΥΘΥΝΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΠΛΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.

- ΟΜΑΔΑ ΛΑΪΚΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ -

"Όταν η τελική κρίση του καπιταλισμού έχει ξεκινήσει, το πεπρωμένο της επανάστασης (και μαζί με αυτήν εκείνο της ανθρωπότητας) εξαρτάται από την ιδεολογική ωριμότητα του προλεταριάτου και από την ταξική του συνείδηση". Γκεόργκι Λούκατς

Η ανάδυση νέων κοινωνικό-ιστορικών μορφών και ο παράλληλος εκτοπισμός από το ιστορικό προσκήνιο των έως εκείνη τη στιγμή κυρίαρχων, συντελείται στο έδαφος της σύγκρουσης που διεξάγεται ανάμεσα στις παραγωγικές δυνάμεις και τις παραγωγικές σχέσεις όταν οι δεύτερες μετατρέπονται σε εμπόδιο για την περαιτέρω ανάπτυξη των πρώτων. Από το πρωτόγονο κοινοτικό σύστημα στη δουλοκτητική κοινωνία και από τη φεουδαρχία στον καπιταλισμό, και εντός του τελευταίου, από τον ελεύθερο ανταγωνισμό στον ιμπεριαλισμό, η ερμηνεία της εξέλιξης των κοινωνικό-οικονομικών συστημάτων όπως και των πολιτικών τους εποικοδομημάτων, δεν μπορεί, από τη σκοπιά του ιστορικού υλισμού να εξέλθει των ορίων που θέτει η πιο πάνω πρόταση. Υπό αυτήν την έννοια και η κοινωνική επανάσταση που θα ανατρέψει τον καπιταλισμό και θα ανοίξει το δρόμο για την αταξική, ακρατική κοινωνία βρίσκει την υλική βάση για την εκδήλωση της στο σημείο εκείνο, όπου οι ατομικές σχέσεις ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής αδυνατούν, εγκλωβισμένες στον περιορισμένο τους σκοπό, το κέρδος, να δώσουν διέξοδο στις διαρκώς αυξανόμενες δυνατότητες της κοινωνικοποιημένης παραγωγής και εργασίας.

Χαρακτηριστική (όσο και ακραία) έκφραση της σύγκρουσης ανάμεσα στις παραγωγικές σχέσεις και τις παραγωγικές δυνάμεις, η σύγχρονη εποχή της γενικής κρίσης του καπιταλισμού γεννά τις πλέον ευνοϊκές αντικειμενικές συνθήκες για την υπέρβαση της και παράλληλα προβάλλει emphaticά τον απαραίτητο όρο για αυτήν: την αντιστοίχιση δηλαδή προς την αντικειμενική της έτερης μεταβλητής της επαναστατικής συνάρτησης, του λεγόμενου υποκειμενικού παράγοντα. Της ταξικής συνείδησης με άλλα λόγια, της κύριας παραγωγικής δύναμης, του προλεταριάτου, στο βαθμό ωρίμανσης της οποίας θα λέγαμε ότι επαφίεται η δυνατότητα της μετατροπής της αντικειμενικής συνθήκης σε επαναστατική. Σε αντίθεση λοιπόν με όσους βυζαντινολογούντες μαρξιστές διακηρύσσουν το αναπόφευκτο της προλεταριακής επανάστασης, προσδίδοντας χαρακτήρα νομοτέλειας σε μια διαδικασία που εμπεριέχει διακριτά υποκειμενικά γνωρίσματα, το "μέλλον" για να θυμηθούμε τους στίχους του Μαγιακόφσκι, "δεν θα 'ρθει από μόνάχο του, έτσι νέτο σκέτο, αλλά θα χρειαστεί να πάρουμε μέτρα και εμείς".

Και τι πιο επιτακτικό για την όξυνση της ταξικής συνείδησης σήμερα, τι πιο επιβεβλημένο για το αναγκαίο πέρασμα από μια "τάξη καθ'εαυτήν" σε μια "τάξη δι'εαυτήν"- από μια εργατική τάξη δηλαδή όπως είναι σήμερα, απλό στατιστικό μέγεθος και παθητικό αντικείμενο εκμετάλλευσης σε μια τάξη ενεργό υποκείμενο της ιστορίας, με συνείδηση της θέσης της και της αποστολής της- από την αυτόνομη πολιτική της οργάνωση και την ανεξάρτητη συνδικαλιστική της εκπροσώπηση, στοιχισμένη πίσω από τη δική της σημαία και το δικό της επαναστατικό πρόγραμμα. Όχι πλέον ουραγός της αστικής ιδεολογίας και των κομμάτων της, ούτε πειθήνια ακολουθητής ρεφορμιστικών οργανώσεων και παρατάξεων αλλά πρωταγωνίστρια των κοινωνικών εξελίξεων, ηγεμονική δύναμη ενός παλλαϊκού μετώπου ανατροπής.

Για να αποκτήσει βέβαια υπόσταση το παραπάνω πρόταγμα πάρα πολλά μένει να γίνουν. Και πριν από όλα οι διεργασίες που διεξάγονται ήδη προς την κατεύθυνση αυτή ανάμεσα στα πρωτοπόρα τμήματα της τάξης μας, να μετεξελιχθούν. Από τις εσωστρεφείς και αποσπασματικού

περιεχομένου συνευρέσεις μικρότερων ή μεγαλύτερων ομάδων συγγένειας που είναι σήμερα, σε μια κεντρική πολιτική διαδικασία, συντονισμένη με την εργατική τάξη και τη νεολαία, όπου μέσα από τον προγραμματικό επίπεδο λόγο που θα καταθέσει ο κάθε ενδιαφερόμενος προλεταριακός πυρήνας και οργάνωση - αναφορικά πάντα με το βασικό επίδικό της ταξικής πάλης, την αντίθεση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία- θα αποπειραθούν οι αναγκαίες πολιτικές συνθέσεις που θα προπαρασκευάσουν την ιδρυτική, συνεδριακή πράξη του νέου φορέα.

*

Στην προοπτική αυτή εντάσσουμε άλλωστε και εμείς, μια ολιγομελής ομάδα αγωνιστών του λαϊκού κινήματος τη δραστηριότητα μας και συγκεκριμένα αυτήν που πραγματοποιήσαμε το ξημέρωμα της 14ης Ιανουαρίου με την ένοπλη επίθεση εναντίον των κεντρικών γραφείων της Νέας Δημοκρατίας στη Λεωφόρο Συγγρού. Ακριβέστερα με την απόπειρα προσβολής των κτιριακών εγκαταστάσεων με αντιαρματική ρουκέτα τύπου RPG και τον εν συνεχεία, ύστερα από την αστοχία υλικού που εμφάνισε το υπό εκτόξευση βλήμα, πολυβολισμό του πρωθυπουργικού γραφείου με Καλάσνικοφ. Ως μια συμβολή στην ανάδειξη και την προώθηση του διαλόγου αυτού, που φιλοδοξούμε να καταστεί το θεμέλιο για τη μελλοντική επαναστατική οργάνωση της τάξης μας.

Επιδιώκοντας, την στο έπακρο αξιοποίηση της δυναμικής μιας ενέργειας τόσο εύληπτης πολιτικά ώστε να διεκδικεί επάξια με την ευστοχία της το χαρακτηρισμό " οτι μίλησε από μόνη της" όσο και αναβαθμισμένης στρατιωτικά ώστε να σηματοδοτεί με την εκδήλωση της το πέρασμα σε ένα νέο επίπεδο βίαιης αντιπαράθεσης με το καθεστώς, επιλέξαμε - με όλο το ρίσκο που εμπεριείχε μια τέτοια τακτική- να μην διεκδικήσουμε, σε πρώτη φάση τουλάχιστον, την ευθύνη της. Την αφήσαμε λοιπόν για χρονικό διάστημα που εμείς κρίναμε εύλογο, χωρίς την απαραίτητη πολιτική της επένδυση, για να διαλεχθεί άμεσα και ως έχει με την εργατική λαϊκή συνείδηση, θέλοντας έτσι να μειώσουμε τις αποστάσεις που αναπόφευκτα παράγονται σε μια σχέση από την ύπαρξη ενός επώνυμου και σαφώς προσδιορισμένου πόλου ως πομπού από τη μία μεριά και μιας ανώνυμης μάζας ως δέκτη από την άλλη.

Κατ' αναλογία με την εμπρηστική επίθεση που πραγματοποίησε ομάδα λαϊκών αγωνιστών εναντίον των εγκαταστάσεων της εταιρίας εξόρυξης χρυσού El Dorado Gold στις Σκουριές Χαλκιδικής και η οποία ακριβώς λόγω του ευεξήγητου των κινήτρων της όσο και του προφανούς της στόχευσης της, δεν φάνηκε - μέχρι στιγμής τουλάχιστον- να χρίζει κάποιας ανάγκης διεκδίκησης της, ίσως γιατί μια ενδεχόμενη ανάληψη ευθύνης να ενέτεινε τους διαχωρισμούς που το σύστημα τεχνέντος προωθεί στο εσωτερικό της αγωνιζόμενης κοινωνίας, ανάμεσα σε ειδικούς και ανειδίκευτους(ή ειρηνικούς και βίαιους), έτσι και εμείς με τη σκόπιμη καθυστέρηση της δημοσιοποίησης της προκήρυξης επιδιώξαμε την περαιτέρω ωρίμανση και εμβάθυνση της σχέσης οικειότητας και κοινότητας που εδειξαν να αναπτύσσουν με τη συγκεκριμένη επίθεση ευρύτερα κομμάτια αγωνιζομένων.

Σήμερα, πεντέμισο μήνες μετά και με εδραιωμένη πλέον στη συνείδηση μας την πεποίθηση, ότι το πολιτικό μήνυμα που απέστειλε το γεγονός της επίθεσης στο πρωθυπουργικό γραφείο μπόρεσε και κατεκτήσε ένα υψηλότατο επίπεδο σύνδεσης και επικοινωνίας με όλα εκείνες τις κοινωνικές ομάδες που βρέθηκαν στο στόχαστρο του κυβερνητικού αυταρχισμού(από τους επιστρατευμένους εργαζόμενους στο Μετρό και την μέση εκπαίδευση ως τους χιλιάδες απολυμένους στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα και από τους διωκόμενους μετανάστες της επιχείρησης Ξένιος Δίας ως τους αγωνιστές ριζοσπαστικών πολιτικών χώρων), κρίνουμε πια σκόπιμο να προβούμε στα πολιτικά μας αποκαλυπτήρια, παρεμβάινοντας εκ νέου, αυτή τη φορά με το δυναμισμό του λόγου μας, στο πεδίο της ταξικής πάλης, εκεί όπου οι αλλεπάλληλες αποτυχίες της τελευταίας περιόδου, φαίνεται να έχουν παγιώσει ένα γενικευμένο κλίμα απογοήτευσης και ηττοπάθειας.(Ένα κλίμα τα γενικά χαρακτηριστικά του οποίου δεν μεταβάλλουν οι ομολογουμένως ενθαρρυντικές λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στο πραξικοπηματικό κλείσιμο της ΕΡΤ).

Καταθέτουμε λοιπόν δημόσια το πολιτικό σκεπτικό της ενέργειας μας, το περιεχόμενο του οποίου οριοθετείται σαφώς από αυτό που στο ξεκίνημα του κειμένου προσδιορίσαμε ως κεντρικό πολιτικό διακύβευμα της εποχής, την αυτόνομη δηλαδή πολιτική συγκρότηση της εργατικής τάξης. Κινούμενοι στο πνεύμα αυτού του προτάγματος, θα ασχοληθούμε στη συνέχεια επισταμένα με τα τα ερωτήματα που θέτει στο εργατικό- λαϊκό κίνημα η τριβή του με το κορυφαίο ίσως ζήτημα που άπτεται την άσκηση μιας τετοιας στρατηγικής(πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης), της ερμηνείας δηλαδή των νόμων κίνησης του ταξικού εχθρού, του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος, η οποία είναι αυτή σε τελική ανάλυση, που διαμορφώνει και τους όρους της ουσιαστικής σύγκρουσης μαζί του. Τις αντίστοιχες δε απαντήσεις, θα τις αναζητήσουμε, ως αγωνιστές που έχουν ταχθεί ολόπλευρα στην υπεράσπιση της Λαϊκής Υπόθεσης αλλά και ως προλετάριοι που εξαρτούν την επιβίωση τους από την πώληση του μοναδικού εμπορεύματος που κατέχουν, της εργατικής τους δύναμης δηλαδή, εκεί όπου συναντιούνται οι δύο παραπάνω "ιδιότητες"μας. Στο κοινό τόπο της ταξικής πάλης, εκεί όπου η συλλογικά βιωμένη εμπειρία της τάξης μας στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς γονιμοποιείται με την επαναστατική θεωρία που αποκρυσταλλώθηκε από την επιστημονική ανάλυση αιώνων ανθρώπινης εκμετάλλευσης για να δημιουργήσει αυτό από το οποίο ο Λούκατς εξαρτά το πεπρωμένο της ανθρωπότητας : τη ταξική συνείδηση του προλεταριάτου.

*

Με αυτόν τον θεωρητικό και εμπειρικό εξοπλισμό λοιπόν θα επιχειρήσουμε μια κατάδυση στο πυρήνα του καπιταλιστικού συστήματος, προπαρασκευαστικό στάδιο της οποίας θα αποτελέσει ο εντοπισμός των βασικών συντεταγμένων της πορείας μας, των παραγόντων δηλαδή εκείνων που επιδρούν καθοριστικά στην περιστροφή του άξονα που κινεί τον καπιταλιστικό κόσμο : την εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας.

Υπό το πρίσμα συγκεκριμένων θεωρητικών θέσεων και αντίστοιχων συλλογικών επεξεργασιών που αυτές "υπέστησαν" ώστε να προσαρμόζονται στο διεθνές και εγχώριο παρόν, αναγνωρίσαμε:

α) Στην ιστορικών διαστάσεων συγκέντρωση και συγκεντροποίηση της παραγωγής και του κεφαλαίου που έχει πραγματοποιήσει μια διεθνής οικονομική ελίτ, κυριαρχώντας σε όλους τους τομείς της καπιταλιστικής οικονομίας: από τη βιομηχανία και τη γεωργία ως το εμπόριο και το χρηματοπιστωτικό σύστημα.

β) Στην αναλογική της εξέλιξης της διαδικασίας συγκεντροποίησης του κεφαλαίου, αύξηση της επέμβασης του αστικού κράτους στη διαδικασία της αναπαραγωγής του κεφαλαίου και της ιδιοποίησης υπεραξίας, που σηματοδοτεί μια νέα φάση της σύμπλεξης του κράτους με τα μονοπώλια.

γ) Στην εξαγωγή του κεφαλαίου που προκύπτει από τη συγχώνευση του βιομηχανικού με το τραπεζικό κεφάλαιο (χρηματιστικό κεφάλαιο) και στην αντίστοιχη διείσδυση της (χρηματιστικής) ολιγαρχίας που το κατέχει στις χώρες όπου το κεφάλαιο αυτό επενδύεται.

δ) Στις μορφές κρατικής εξάρτησης (οικονομικής, πολιτικής, στρατιωτικής) που δημιουργεί η παραπάνω διείσδυση και η οποία αποτελεί "τη στέρεη βάση για την εκμετάλλευση και την καταπίεση της πλειοψηφίας των χωρών και των εθνών του κόσμου από μια κούφια ιμπεριαλιστικών κρατών".

και ε) Στις συμμαχίες και τις συγκρούσεις που αναπτύσσονται ανάμεσα στις διεθνείς μονοπωλιακές ενώσεις και τα κράτη τους για τον έλεγχο και την κυριαρχία των οικονομικών και γεωστρατηγικών σφαιρών επιρροής,

τους σημαντικότερους παράγοντες που επιδρούν στη μορφή και την εξέλιξη της καθημερινής

πάλης ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία.

Συγκεκριμένα, εντός του πλαισίου που συγκροτούν οι παραπάνω άξονες και οι οποίοι κατ' ένα συνοπτικό τρόπο προσδιορίζουν τα βασικά γνωρίσματα του Ιμπεριαλισμού, αναγνωρίζουμε την ίδια τη μορφή του ταξικού εχθρού όσο και του αγώνα εναντίον του, στο πρόσωπο της διεθνούς χρηματιστικής ολιγαρχίας από τη μια και της αντιιμπεριαλιστικής πάλης για την ανατροπή της εξουσίας της από την άλλη. Από τη ραγδαία υποτίμηση της αξίας της εργατικής δύναμης, την ιδιωτικοποίηση βασικών τομέων της κοινωνικής ζωής και τον εκφασισμό του πάλοι ποτέ κράτους πρόνοιας στον "πρώτο κόσμο" ως τις εργασιακές σχέσεις δουλοπαροικίας και την κερδοσκοπία στις τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης που οδηγεί στον αφανισμό τεράστιους πληθυσμούς στα υπεδάφη της καπιταλιστικής περιφέρειας - και από την "κρίση χρέους" στον ευρωπαϊκό Νοτο και το νομισματικό πόλεμο Αμερικής - Ευρώπης ως την εμφάνιση μορφών νεοαποικιοκρατίας και τις στρατιωτικές επεμβάσεις παγκόσμια, όλες οι τακτικές και στρατηγικές κινήσεις που εκδηλώνονται στη σκακιέρα της ταξικής σύγκρουσης εκπορεύονται πάντα από την ίδια πηγή: τα συμφέροντα του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου και των κρατών που το εκπροσωπούν, όπως αυτά ιεραρχούνται αναλόγως της οικονομικής και πολιτικής τους δύναμης στους κρίκους της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας.

Για λόγους άλλωστε εγγενείς της φύσης της κεφαλαιοκρατικής σχέσης, όπως αυτή επεκτείνεται και εμβαθύνεται στον Ιμπεριαλισμό, εκδηλώνονται και τα σύγχρονα φαινόμενα διαταραχής στην αναπαραγωγή της σχέσης αυτής, που είναι γνωστά ως "κρίσεις Υπερπαραγωγής" και τα οποία αποτελούν τη συνήθη αναλυτική βάση για την ερμηνεία της στρατηγικού χαρακτήρα επίθεσης που το κεφάλαιο έχει εξαπολύσει εναντίον της εργατικής τάξης τα τελευταία χρόνια. Και ονομάζονται έτσι (κρίσεις Υπερπαραγωγής) γιατί χαρακτηρίζονται από την παραγωγή ενός πλεονάσματος εμπορευμάτων και κεφαλαίων, που μένουν αδιάθετα γιατί δεν μπορούν να καταναλωθούν τα πρώτα και να αξιοποιηθούν καπιταλιστικά τα δεύτερα. Κάτι που βέβαια δεν σημαίνει ότι έχουν παραχθεί πάρα πολλά προϊόντα ή ότι υπάρχει πλεονάσμα παραγωγικής ικανότητας σε σχέση με τις κοινωνικές ανάγκες, αλλά ότι εντός του περιορισμένου πλαισίου της καπιταλιστικής παραγωγής, μια αυξανόμενη μάζα κεφαλαίου, είτε με τη μορφή εμπορευμάτων, είτε με τη μορφή πλεονάζοντος εργατικού δυναμικού, πρώτων υλών και χρηματικού κεφαλαίου δεν μπορεί, εξ' αιτίας του χαμηλού ποσοστού κέρδους που μπορεί να επιφέρει, να επανεπενδυθεί με παραγωγικό για το κεφάλαιο τρόπο.

Προτού όμως επιχειρήσουμε να διερευνήσουμε τις αιτίες που οδηγούν τον καπιταλισμό στις κρίσεις του, θεωρούμε, ότι ένας σύντομος προσδιορισμός τόσο της ίδιας της κεφαλαιοκρατικής σχέσης, όσο και των αλλαγών που επήλθαν στη μορφή της κατά την εξέλιξη του καπιταλισμού, είναι αναγκαίος για την εξαγωγή των ορθών συμπερασμάτων ως προς το παραπάνω ζητούμενο.

Οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής βασίζονται στην εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης και στην απόσπαση από αυτήν μιας αξίας πρόσθετης από εκείνην που απαιτείται για την αναπαραγωγή της. Υπό αυτήν την έννοια το κέρδος στον καπιταλισμό πραγματοποιείται μέσα από την ιδιοποίηση (ή αλλιώς τη νόμιμη κλοπή) της αξίας μιας ποσότητας ξένης εργασίας που μένει απλήρωτη, της λεγόμενης υπεραξίας. Όμως η άνιση αυτή σχέση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία δεν περιορίζεται απλά στο γεγονός ότι το κεφάλαιο αποκομίζει από την εργασία κέρδος, αλλά ότι το τελευταίο έχει στόχο την επίτευξη του μέγιστου δυνατού κέρδους και κατά συνέπεια την άντληση της μέγιστης δυνατής υπεραξίας. Το εύρος δε της ανισοτιμίας της σχέσης αυτής, είναι που καθορίζει σε τελική ανάλυση και τα όρια στη διαδικασία αναπαραγωγής του ίδιου του κεφαλαίου, εκ των πραγμάτων στο επίπεδο εκείνο όπου είναι δυνατόν να καταστεί εφικτή η μεγιστοποίηση της εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης(άρα και του ποσοστού υπεραξίας) και διαμέσου αυτής η μεγιστοποίηση του κέρδους (διευρυμένη αναπαραγωγή).

Απόρροια της παραπάνω θεμελιακής καπιταλιστικής αρχής, αποτελεί και η διαδικασία της συσσώρευσης, της συγκέντρωσης και της συγκεντροποίησης μέσω παραγωγής και κεφαλαίου, που

σε κάποια βαθμίδα της ανάπτυξης της -και συγκεκριμένα προς τα τέλη του 19ου αιώνα, περίοδο κατά την οποία επιτυγχάνεται η ταχεία ενσωμάτωση νέων τεχνικών στην παραγωγή και η επιβολή νέων μεθόδων στην οργάνωση της, εξ' αιτίας των επαναστατικών αλλαγών που σημειώνονται στην τεχνολογία- θα σχηματίσει μια ποιοτικά νέα οικονομική κατηγορία, το μονοπώλιο, ως έκφραση ενός εξίσου νέου τύπου μοντέλου κεφαλαίου που γεννήθηκε από τη συγχώνευση, των τέως πλήρως διακριτών τραπεζικού και βιομηχανικού (χρηματιστικό κεφάλαιο). Στο νέο, αυξημένο επίπεδο κεφαλαικής συσσώρευσης και παραγωγικής συγκέντρωσης που σημειώνεται πλέον, η διευρυμένη καπιταλιστική αναπαραγωγή, θα απαιτεί για την πραγματοποίησή της ένα όλο και μεγαλύτερο μέγεθος χρηματικού κεφαλαίου, γεγονός που θα μεταβάλλει το ειδικό βάρος των τραπεζών, οδηγώντας στη συγκέντρωση κεφαλαίου σε αυτές. Αυτό θα τις μετεξελίξει όπως γράφει ο Λένιν "από μετριόφρονες μεσολαβητικές επιχειρήσεις σε πανίσχυρους μονοπωλητές, που διαθέτουν το χρηματικό κεφάλαιο του συνόλου των καπιταλιστών και των μικρονοικοκυραίων, καθώς και το μεγαλύτερο μέρος των μέσων παραγωγής σε μια δοσμένη χώρα ή σε μια σειρά χωρών". Έτσι στις χώρες με υψηλή ανάπτυξη των παραγωγικών τους δυνάμεων και αντίστοιχα υψηλή συσσώρευση κεφαλαίου θα διαμορφωθούν οι όροι ώστε οι τραπεζίτες από δανειστές-τροφοδότες χρήματος(δηλαδή κλεμμένης προλεταριακής υπεραξίας) έναντι εγγυήσεων στους καπιταλιστές να γίνουν βασικοί ιδιοκτήτες βιομηχανιών, και αντίστοιχα οι καπιταλιστές-βιομήχανοι να επενδύουν το πρόσθετο κεφάλαιο που συσσώρευσαν από την εκμετάλλευση της εργασίας, στο προσοδοφόρο χώρο της τραπεζικής πίστης και να γίνονται συντραπεζίτες. Προϊόν της σύμφυσης αυτής, η νέα οικονομική κατηγορία του καπιταλισμού, το μονοπώλιο της εποχής του Ιμπεριαλισμού, τρεφόμενο τόσο από την παραγωγή (υπεραξία) όσο και από την τοκογλυφία, όχι μόνο δεν θα αμβλύνει, όπως οι απολογητές του ιμπεριαλισμού εξήγγειλαν, την αντίθεση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, αλλά αντίθετα όπως οι πρωτοπόροι της επαναστατικής θεωρίας προέβλεψαν, θα την εξωθήσει στα ακρότατα της όρια. Απορροφώντας τις ασθενέστερες οικονομικές μονάδες, ενοποιώντας τις πολυάριθμες επιχειρήσεις και τους κλάδους της οικονομίας και εξειδικεύοντας τον εργασιακό καταμερισμό κάνοντας χρήση της πρωτοπόρας τεχνολογίας που ο ίδιος δημιουργούσε, ο μονοπωλιακός Καπιταλισμός-Ιμπεριαλισμός- , θα κοινωνικοποιήσει σε νέα επίπεδα την παραγωγή, εντείνοντας την αντίθεση της με τη μορφή ιδιοποίησης του αποτελέσματος της, που εξαιτίας της συγκέντρωσης των παραγωγικών μέσων σε όλο και λιγότερα άτομα θα γίνει όλο και περισσότερο ιδιωτική. Εκεί βρίσκεται και η βαθύτερη, η εσωτερική αιτία των κρίσεων. Στη δομική αντίθεση που ενυπάρχει στον πυρήνα της ίδιας της κεφαλαιοκρατικής σχέσης, σε αυτήν ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγικών δυνάμεων από τη μια με τις σχέσεις ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής από την άλλη, αντίθεση που στις συνθήκες του σύγχρονου μονοπωλιακού καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού(της πρωτοφανούς παραγωγικής και κεφαλαικής συγκέντρωσης και συσσώρευσης), βρίσκει την πιο ακραία έκφραση της, ωθώντας στα έσχατα όρια όλες της παράγωγες αντιθέσεις που απορρέουν από αυτήν: την αντίθεση ανάμεσα στους λαούς των εξαρτημένων χωρών και τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, τις αντιθέσεις ανάμεσα στις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και πάνω από όλα την κύρια, αυτήν ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία.

Για τη διατύπωση όμως μιας πραγματικά επαναστατικής θέσης απέναντι στη τρέχουσα καπιταλιστική κρίση, και για τον εντοπισμό επομένως της αντίστοιχης οδού διεξόδου από αυτήν, είναι αναγκαία θεωρούμε εκτός από τη διερεύνηση της γεννεσιουργού της αιτίας και ο προσδιορισμός, τόσο της μορφής με την οποία αυτή εκδηλώνεται όσο και του τρόπου με την οποία αυτή εξελίσσεται, δεδομένου ότι η ανάλυση των παραπάνω παράμετρων δίνουν αποφασιστικής σημασίας εφόδια στο εργατικό- λαϊκό κίνημα για να θωρακιστεί από τον καταγιγισμό των αποπροσανατολιστικών θεωριών, αστικών και ομορτυνιστικών, που έχουν διατυπωθεί αναφορικά με αυτές. Κάτι τέτοιο θα προσπαθήσουμε συνοπτικά να κάνουμε πιο κάτω.

Η διαρκής επαναστατικοποίηση των μέσων παραγωγής αποτελεί για την αστική τάξη όρο επιβίωσης της. Και αυτό συμβαίνει όχι γιατί αυτή διακατέχεται από κάποιους ευγενείς προς την έρευνα σκοπούς αλλά γιατί ο μονοπωλιακός ανταγωνισμός απαιτεί διαρκώς οργανωτικές και τεχνολογικές καινοτομίες με στόχο την άντληση της μέγιστης δυνατής υπεραξίας και του μέγιστου

δυνατού κέρδους. Όσο όμως εξελίσσεται το προτσές της επαναστατικοποίησης των μέσων παραγωγής, μια αντίρροπη δύναμη σε αυτό που θα μπορούσε να θεωρηθεί κίνητρο της καπιταλιστικής παραγωγής αρχίζει να αναπτύσσεται. Είναι η αύξηση της οργανικής σύνθεσης του κεφαλαίου, της αναλογίας δηλαδή ανάμεσα στο σταθερό και το μεταβλητό κεφάλαιο που μεταφράζεται στην απομάκρυνση από την παραγωγική διαδικασία της ζωντανής εργασίας που δημιουργεί αξία και υπεραξία, με νεκρή συσσωρευμένη εργασία, πάγιο κεφάλαιο. Το δομικό πρόβλημα λοιπόν της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής, είναι ότι από τη μια έχει την τάση να αυξάνει την παραγωγικότητα της εργασίας μέσω του εκουχρονισμού των παραγωγικών μέσων, από την άλλη όμως αυτό έχει ως συνέπεια τη μείωση της αξίας του μεταβλητού κεφαλαίου, δηλαδή της εργατικής δύναμης και μοναδικής παραγωγού αξίας και υπεραξίας άρα και κέρδους, σε σχέση με το σταθερό κεφάλαιο. Αυτό αποτελεί και την αιτία εκδήλωσης της πτωτικής τάσης του μέσου ποσοστού κέρδους, αν ως τέτοιο εννοήσουμε το -κρίσιμο- για το κεφάλαιο μέγεθος, που προκύπτει ως λόγος μεταξύ της πραγματοποιημένης υπεραξίας και της μάζας του σταθερού κεφαλαίου που δαπανήθηκε, μια πτώση που έχει ως αποτέλεσμα τη προοδευτική υπονόμευση του ζωτικού κίνητρου της διευρυμένης καπιταλιστικής αναπαραγωγής, δεδομένου ότι η αποπομπή της ζωντανής εργασίας από την παραγωγική διαδικασία(ή η υπερεξάντληση της από την απόσπαση απόλυτης υπεραξίας), συρρικνώνει τη μοναδική βάση απόσπασης κέρδους. Όπως γράφει ο Μάρξ " η βαθμιαία τάση πτώσης του γενικού ποσοστού κέρδους αποτελεί μίαν έκφραση που προσιδιάζει στον κεφαλαιοκρατικό τρόπο παραγωγής, τη βαθμιαία ανάπτυξη της κοινωνικής παραγωγικής δύναμης της εργασίας. Καθώς το ποσοστό αυτοεπέκτασης του συνολικού κεφαλαίου ή το ποσοστό κέρδους είναι το κίνητρο της καπιταλιστικής παραγωγής, η πτώση του σταματά το σχηματισμό καινούργιων αυτοτελών κεφαλαίων, εμφανιζόμενη έτσι ως μια απειλή για την ανάπτυξη της κεφαλαιοκρατικής διαδικασίας παραγωγής. Επιφέρει την υπερπαραγωγή, την κερδοσκοπία, τις κρίσεις, την εμφάνιση περίσσιου κεφαλαίου, παράλληλα με τον περίσσιο πληθυσμό."

Αυτή είναι η αντινομία του καπιταλισμού. Όσο αναπτύσσεται, όσο συσσωρεύει κεφάλαια και κοινωνικοποιεί σε υψηλότερα επίπεδα την παραγωγή και την εργασία, τόσο ναρκοθετεί τα βάρη στα οποία στηρίζεται. Τα (υπερ)συσσωρευμένα κεφάλαια που μένουν ανενεργά εξ' αιτίας της ανεπαρκούς αξιοποίησης τους σηματοδοτούν τελικά την κρίση Υπερπαραγωγής, δηλαδή την απαξίωση, έως του σημείου της καταστροφής κεφαλαίων, που εκφράζεται μέσα από την υπολειτουργία ή και το κλείσιμο παραγωγικών μονάδων, το κλείσιμο εμπορικών καταστημάτων, την πτώση της τιμής των μετοχών, το κούρεμα ομολόγων και καταθέσεων, τη μαζική ανεργία κ.α.

Συνέπεια αυτής ακριβώς της ανεπαρκούς αξιοποίησης του κεφαλαίου στη σφαίρα της παραγωγής είναι και η μετάβαση του στη σφαίρα του χρήματος και τη κερδοσκοπίας, η επακόλουθη φούσκα στις χρηματιστηριακές αγορές και οι κυκλικές κρίσεις που διαδέχονται η μία την άλλη για την απαξίωση αυτού του πλασματικού κεφαλαίου που σχηματίζεται. Σε αντίθεση λοιπόν με όσα διατείνονται οι διάφοροι ομιλούντες περι κρίσης του "καζίνοκαπιταλισμού", η πραγματική αιτία της κρίσης δεν βρίσκεται στη σφαίρα της κυκλοφορίας αλλά σε εκείνη της παραγωγής. Και είναι η αδυναμία επίτευξης του μέγιστου δυνατού κέρδους σε αυτήν την τελευταία, που επιβάλλει τη μεταφορά του κεφαλαίου στο χρηματοπιστωτικό επίπεδο, κυρίως μέσω των λεγόμενων "παραγώνων" που δημιουργεί τη φαινομενική όψη ενός καπιταλισμού-καζίνο. Δεν θα πρέπει άλλωστε να ξεχνάμε ότι τόσο ο τόκος όσο και η απόκομιση τοκογλυφικού κέρδους, που αποτελούν και τον πυρήνα κάθε κερδοσκοπικής δραστηριότητας, δεν είναι παρά μορφές διανομής της παραγόμενης υπεραξίας. Χωρίς την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης ούτε τοκογλυφία ούτε καπιταλισμός καζίνο θα μπορούσαν να υπάρχουν, θα ήταν απλά μια λογιστική απάτη, μια φενάκη όπως η κρίση του χρηματοπιστωτικού συστήματος κατέδειξε περίτρανα.

Στο βαθμό λοιπόν που τα κέρδη που αποκτήθηκαν μέσω της κερδοσκοπίας δεν αντιστοιχούσαν με την παραγωγή, δεν είχαν δηλαδή καμιά αντιστοιχία με πραγματικές αξίες, αλλά μόνο σε αξίες με χαρτιά ή με πλασματικές αξίες (όπως ήταν π.χ. η ελληνική κρίση του χρηματιστηρίου ή η φούσκα των ακινήτων στις Η.Π.Α.) η κρίση που πάντα υπήρχε και υποκρύπτοταν μέσα από τις

κερδοσκοπικές εκτινάξεις, εκδηλώθηκε σαν φούσκα σε αυτό το επίπεδο για να επιστρέψει και πάλι στον τόπο καταγωγής της, την πραγματική οικονομία, πιο απειλητική με τη μορφή της ύφεσης. Με τη σειρά της η ύφεση ενεργοποίησε το φαύλο κύκλο της πτώσης της συνολικής ζήτησης-καταναλωτικής δαπάνης και της έλλειψης ρευστότητας που νομοτελειακά θα οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη ύφεση, νέα πτώση της ζήτησης κ.ο.κ.

Με την κρατική επέμβαση που επιβάλλεται στα πλαίσια της κρατικομονοπωλιακής σύμπλεξης να επιχειρεί να διασφαλίσει τη χρηματοπιστωτική ρευστότητα προς το κεφάλαιο και τη συνέχεια του τραπεζικού συστήματος, είτε άμεσα μέσα από τη παροχή πακτωλών δισ προς αυτό είτε εμμέσα με τη συμπίεση του μισθολογικού κόστους της εργατικής τάξης, τη μείωση της φορολογίας του μεγάλου κεφαλαίου και το ξεπούλημα σε αυτό της δημόσιας περιουσίας, διογκώνεται το δημόσιο χρέος των αναπτυγμένων καπιταλιστικών κρατών και πολύ περισσότερο των εξαρτημένων από αυτά χωρών. Οι τελευταίες, εισάγοντας κατ' ουσίαν τα κρισιακά συμπτώματα που παράγονται στο εσωτερικό των Ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων, μέσα από το πολυεπίπεδο σύστημα άνισων ανταλλαγών που τους επιβάλλει το καθεστώς ελευθερίας στην κίνηση κεφαλαίων, εμπορευμάτων και εργατικού δυναμικού μετατρέπονται σε προνομιακά πεδία για την κερδοφόρα διείσδυση του Ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου που φθάνει, σε αραστή πάντα συνεργασία με τις αστικές τάξεις των εξαρτημένων χωρών, ως την-κατά κυριολεξία- κατάκτηση νευραλγικών τομέων των οικονομιών τους και τελικά τη μετατροπή τους σε οικονομικά προτεκτοράτα ή (νεο)αποικίες.

Επιχειρώντας να αναπαραστήσουμε σχηματικά λοιπόν την εξέλιξη της κρίσης, θα λέγαμε ότι αυτή, ξεκινώντας από την παραγωγή από όπου έλκει την καταγωγή του κάθε φαινόμενο της καπιταλιστικής οικονομίας, μεταφέρθηκε στο χρηματοπιστωτικό τομέα, όπου και διογκώθηκε-μεταθέτοντας παράλληλα το χρόνο εκδήλωσης της για το απώτερο μέλλον-, για να γυρίσει ξανά ως ύφεση εκεί όπου επώαστηκε, στην πραγματική οικονομία, αφού στο μεταξύ είχε προλάβει να φορτωθεί με τη μορφή του δημόσιου χρέους στις πλάτες του εργαζόμενου λαού, το οποίο θα γίνει για να ξαναθυμηθούμε το Μαρξ " ένας από τους πιο ενεργητικούς μοχλούς πρωταρχικής συσσώρευσης". Με το ίδιο "μαγικό ραβδί με το οποίο προίκισε με γεννοβόλο δύναμη το μη παραγωγικό χρήμα μετατρέποντας το σε κεφάλαιο " με το ίδιο ραβδί θα λέγαμε ότι μεταμόρφωσε το χρέος των κεφαλαιοκρατών στους εργαζόμενους σε χρέος των εργαζομένων στο κεφάλαιο και το προϊόν της λεηλασίας των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων στις εξαρτημένες χώρες σε χρέος των εξαρτημένων χωρών στους ιμπεριαλιστές.

Αν θέλουμε να αναζητήσουμε τις ρίζες της σχέσης αυτής θα πρέπει να γυρίσουμε πολλά χρόνια πίσω και συγκεκριμένα στις απαρχές κυριάρχησης του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, στην εποχή της αποικιοκρατίας. Για να σχηματισθεί στην σύγχρονη της έκφραση, διένυσε πολλές φάσεις και έλαβε διάφορες μορφές, επιτελώντας πάντα όμως έναν και μοναδικό σκοπό: τη διασφάλιση μιας συνεχούς ροής αξιών από τα κάτω προς τα πάνω. Από την εργατική τάξη στο κεφάλαιο και από τις εξαρτημένες χώρες στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Αυτό που βιώνουμε στις μέρες μας, στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα άλλο από την πρωτοφανή διεύρυνση της ροής αυτής, μέσα από την ιστορικών διαστάσεων διαδικασία συγκέντρωσης και ελέγχου των μέσων παραγωγής από το χρηματιστικό κεφάλαιο των Ιμπεριαλιστικών κρατών. Η απαλλοτρίωση των δικαιωμάτων (οικονομικών, πολιτικών, κοινωνικών) της εργατικής τάξης όσο και η αποστέρηση των εξαρτημένων χωρών από τις πλουτοπαραγωγικές τους πηγές σε επίπεδο τέτοιο ώστε η μεν πρώτη ολοκληρωτικά αφοπλισμένη να παραδίδεται βορά στις ληστρικές διαθέσεις του κεφαλαίου οι δε δεύτερες ως μοναδική οδό επιβίωσης να έχουν τη μετατροπή τους σε προτεκτοράτα των μητροπόλεων, αποτελεί το πιο χαρακτηριστικό γνώρισμα της παραπάνω διαδικασίας, το σήμα θα λέγαμε κατατεθέν της.

Μιας τέτοιας έντασης και έκτασης επίθεση σαν αυτή που διεξάγει σήμερα το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς της γής δεν αποτελεί βέβαια για αυτό μια κάποια -επιθετική έστω- επιλογή του, αλλά τον όρο της επιβίωσης του. Την ίδια στιγμή

όμως αυτή η μοναδική οδός διεξόδου του από την κρίση αποτελεί συνάμα και το αδιέξοδο του, τον όρο που βυθίζει ακόμα περισσότερο τον καπιταλισμό στη κρίση του. Έτσι ενώ διακηρύσσεται σε κάθε τόνο από τους κρατούντες πως η τόνωση της ζήτησης αποτελεί τη βασική οδό ανάπτυξης και εξόδου από τη κρίση, την ίδια στιγμή, η υποτίμηση της αξίας της εργατικής δύναμης στο όνομα της ανταγωνιστικότητας, υποβαθμίζει όλο και περισσότερο την καταναλωτική δυνατότητα πλατιών λαϊκών μαζών. Γεγονός που κατ' ανάγκη θα περιορίσει την παραγωγή, δεδομένου, ότι ένα μέρος της δεν θα μπορέσει να καταναλωθεί εξ αιτίας της χαμηλής αγοραστικής δυνατότητας, κάτι που με τη σειρά του αυξάνει και άλλο την ανεργία, που μειώνει την καταναλωτική ικανότητα του λαού, προκαλώντας νέα μείωση της παραγωγής, νέα ανεργία, νέα υφεση κ.ο.κ. Ανάλογο είναι το τοπίο και στο επίπεδο των σχέσεων ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Ενώ πανταχόθεν προβάλλεται ως αδήριτη ανάγκη η ανάπτυξη των εξαρτημένων χωρών, η πραγματική πολιτική που ασκείται τις οδηγεί ουσιαστικά στην οικονομική και κοινωνική ερημοποίηση, με υπαρκτό τον κίνδυνο να διαχυθούν οι συνέπειες από μια πιθανή κατάρρευση τους στους υπόλοιπους (και ισχυρότερους) κρίκους της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας.

Συνοψίζοντας τα παραπάνω θα λέγαμε λοιπόν ότι ο καπιταλισμός πλέον δε χωρά στον ευατό του. Αδυνατεί να ενσωματώσει τις παραγωγικές δυνάμεις που ο ίδιος επαναστατικοποιεί και για αυτό τις καταστρέφει. Υπό αυτήν ακριβώς την έννοια ο σύγχρονος Ιμπεριαλισμός είναι ο καπιταλισμός που σαπίζει. Και αυτό γιατί φρενάρει εκούσια τις παραγωγικές δυνάμεις, καταστρέφοντας σε τελική ανάλυση την κύρια παραγωγική δύναμη, τον εργαζόμενο άνθρωπο και το φυσικό περιβάλλον μέσα στο οποίο αυτός δημιουργεί και αναπαράγεται. Σε αντίθεση με τις αστικές και ομοιογενείς δοξασίες, η σύγχρονη κρίση δεν είναι αυτοτελής ούτε πολύ περισσότερο κρίση του νεοφιλελευθερισμού, κρίση του χρηματοπιστωτικού συστήματος ή κρίση χρέους. Αντίθετα, αποτελεί συνέχεια και ποιοτική αναβάθμιση των ιστορικών αδιεξόδων του συστήματος, κορύφωση της προηγούμενης δομικής κρίσης του 1973 και έχει τη βάση της στην καρδιά της καπιταλιστικής οικονομίας εκεί που παράγεται και αποσπάται η υπεραξία.

Επομένως, δικαιούμαστε να ισχυριστούμε ότι η τρωτότητα του συστήματος απορρέει μέσα από την ίδια του τη δομή. Απορρέει από την αντίφαση ανάμεσα στην αυξανόμενη κοινωνικοποίηση της παραγωγής και την ανάγκη ιδιωτικής ιδιοποίησης μέσω κερδών, στα σημερινά πλαίσια μιας οξείας μείωσης του μέσου ποσοστού κέρδους παγκόσμια που εκτινάσσει στα υψηλές όλες τις υπόλοιπες. Αυτήν ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, ανάμεσα στα μονοπώλια και τους λαούς και βέβαια ανάμεσα στους ίδιους τους ιμπεριαλιστές. Σε αυτήν την τελευταία θα λέγαμε ότι αντανακλάται και η όψη του σύγχρονου καπιταλισμού. Όχι ως ένα άθροισμα επιμέρους καπιταλισμών, έναν υπερίμπεριαλισμό ή μια αυτοκρατορία αλλά ως ένα σύστημα μέσα στο οποίο υπάρχουν σχέσεις, διαβαθμίσεις και βέβαια συγκρούσεις. Ένα σύστημα στην όψη του οποίου διαγράφεται ανάγλυφα ο ανειρήνευτος ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστικών κέντρων για τη νομή και τον έλεγχο του πλούτου που παράγεται παγκόσμια, από τον ιδρώτα και το αίμα του παγκόσμιου προλεταριάτου.

*

Όμοιες με τις αιτίες που γέννησαν την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση είναι και αυτές που προκάλεσαν την εγχώρια. Όμως η ανεπαρκής αξιοποίηση των συσσωρευμένων κερδών που πραγματοποίησε ο ελληνικός καπιταλισμός από την εντατική εκμετάλλευση της εργασίας εντός και εκτός συνόρων, παράγαγε εξαιτίας της φύσης της ελληνικής αστικής τάξης και της θέσης που αυτή κατέχει στο διεθνές καπιταλιστικό καταμερισμό, αποτελέσματα διαφορετικής έντασης και μορφής. Για την εργατική τάξη επομένως της χώρας και το κίνημα της, ο προσδιορισμός του χαρακτήρα της εκμεταλλεύτριας τάξης της όσο και ο εντοπισμός της θέσης που αυτή καταλαμβάνει στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα, καθίσταται για αυτήν πρωταρχικός όρος για την αξιόπιστη διερεύνηση της εγχώριας κρίσης και ως εκ τούτου η αφετηριακή βάση για την εκκίνηση της οποιασδήποτε διεργασίας προς την κατεύθυνση της αυτόνομης πολιτικής της συγκρότησης. Απόλυτα ενδεικτική της φυσιογνωμίας και της διεθνούς θέσης του ελληνικού καπιταλισμού αποτελούν θεωρούμε τόσο τα

ιδιαίτερα αποτελέσματα της εγχώριας κρίσης όσο και οι απόπειρες διαχείρισης του από την αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό. Ο βαθμός εξάρτησης της ελληνικής οικονομίας από τα ισχυρά ευρωπαϊκά και αμερικάνικα μονοπώλια που αντανάκλαται και στα δύο αυτά επίπεδα δεν αφήνει περιθώρια για παρερμηνείες.

Αν στις δύο προηγούμενες δεκαετίες ο ελληνικός καπιταλισμός κατόρθωσε στη βάση της ένταξης του στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ να αυξήσει την εκμεταλλευτική του ικανότητα και να μεγενθυθεί, επεκτείνοντας την δραστηριότητα του και εκτός συνόρων (Βαλκάνια, Ανατολική Ευρώπη, Μέση Ανατολή), σήμερα αντιμέτωπος με την αποδιάρθρωση του παραγωγικού μοντέλου που του επιβλήθηκε στα πλαίσια της ένταξης του στην Ε.Ε., βυθισμένος σε χρόνια ύφεση και στερημένος από οποιαδήποτε δυνατότητα αναπαραγωγής με ίδια μέσα, είναι υποχρεωμένος, προκειμένου να επιβιώσει να παραχωρήσει μέρος της εθνικής του κυριαρχίας επί των υπό την εκμετάλλευση του παραγωγικών δυνάμεων στους δανειστές του. Γεγονός που μεταθέτει για το πολύ μακρινό μέλλον την όποια προοπτική συσσώρευσης οικοδομεί σήμερα ο ελληνικός καπιταλισμός στο έδαφος της συμπίεσης της αξίας της εργατικής δύναμης, μιας και η μεταφορά αξίας και υπεραξίας στο εξωτερικό, είτε με τη μορφή της εκποίησης στρατηγικών πλουτοπαραγωγικών πηγών είτε με τη μορφή των τόκων του επαχθούς δανεισμού, στερεί από τον ελληνικό καπιταλιστικό σχηματισμό σημαντικές διεξόδους από την κρίση του.

Επιχειρώντας τώρα να διερευνήσουμε τις αιτίες της βαθιάς διείσδυσης του Ευρωπαϊκού κεφαλαίου σε νευραλγικούς τομείς της ελληνικής οικονομίας και την κατ' ουσίαν μετατροπή της σε Ειδική Οικονομική Ζώνη του (όπως είναι ο σύγχρονος όρος με τον οποίο αποδίδεται η προφανώς κακόηχη λέξη προτεκτοράτο ή αποικία), θα αναγκαστούμε να γυρίσουμε πολλά χρόνια πίσω. Και συγκεκριμένα στις δεσμευτικές συμφωνίες για την ένταξη της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ο.Ν.Ε. Δεν θα ήταν ίσως υπερβολή αν ισχυριζόμασταν ότι στα κείμενα των συμφωνιών εκείνων, στα οποία καθορίζεται η στρατηγική θωράκισης του Ευρωπαϊκού κεφαλαίου απέναντι στα κρισιμικά συμπτώματα που προκαλούσε η πανταχού παρούσα πτώση του ποσοστού κέρδους, εγγράφεται η μελλοντική χρεωκοπία των ασθενέστερων οικονομιών της Ένωσης, μεταξύ αυτών και της Ελληνικής.

Κομβικός σταθμός της παραπάνω εξέλιξης, υπήρξε η σύσταση ήδη από το 1985 και στα πλαίσια της τότε ΕΟΚ, της Ενιαίας Εσωτερικής Αγοράς και της θεσμοθέτησης στο εσωτερικό της των τεσσάρων ελευθεριών: της κίνησης κεφαλαίων, εμπορευμάτων, υπηρεσιών και εργαζομένων. Κινούμενο προς την κατεύθυνση της οικονομικής και νομισματικής ολοκλήρωσης της εν λόγω αγοράς, λίγα χρόνια αργότερα, το ιμπεριαλιστικό κέντρο με επικεφαλής την (ενωμένη πλέον) Γερμανία και δευτερευόντως τη Γαλλία, θα αναζητήσει σε μια νέα ιδρυτική πράξη της ΕΟΚ, την προωθητική εκείνη δύναμη ώστε να ανταπεξέλθει στις προκλήσεις που άνοιξε η εποχή και ο ανταγωνισμός με τα αμερικάνικα κεφάλαια. Μετονομάζοντας την ΕΟΚ σε Ε.Ε., η συνθήκη του Μαστριχτ (1992) θα συγκροτήσει νέους θεσμούς ελέγχου και προσανατολισμού της οικονομικής πολιτικής της ένωσης, δημιουργώντας παράλληλα τους μηχανισμούς για το επόμενο στάδιο της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, την Ο.Ν.Ε. Παράλληλα, ιδρύεται η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (Ε.Κ.Τ.) στην οποία εκχωρείται η αρμοδιότητα έκδοσης του μελλοντικού κοινού νομίσματος, του ευρώ, χωρίς δυνατότητα ελέγχου της από τα κοινοβουλευτικά όργανα της ένωσης ή των κρατών μελών, γεγονός που στην πραγματικότητα θα σημαίνει την απόδοση στο ευρωπαϊκό χρηματοπιστωτικό σύστημα της οικονομικής και νομισματικής διαχείρισης ολόκληρης της Ε.Ε. Δικαιολογημένα λοιπόν η συνθήκη του Μάαστριχτ και τα προϊόντα αυτής, δηλαδή η Ε.Ε και η Ο.Ν.Ε., θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως επιπόνη των ηγεμονικών τραπεζικών κύκλων της Ευρώπης υπό τη σκέπη των οποίων συνωθήθηκαν όλες οι υπόλοιπες μερίδες του κεφαλαίου, με αντάλλαγμα την άρση των οικονομικών και κοινωνικών κατακτιήσεων της προηγούμενης περιόδου.

Για την είσοδο σε αυτό που οι προπαγανδιστικοί μηχανισμοί του συστήματος θα αποκαλέσουν ισχυρό κλαμπ της Ευρώπης και του κόσμου θα απαιτηθεί από την κάθε χώρα μέλος η

εφαρμογή ενός είδους μνημονίου(της εποχής), βασικοί άξονες του οποίου υπήρξαν στο οικονομικό επίπεδο:

α) Η επιβολή μιας αυστηρής δημοσιονομικής πολιτικής η οποία διατυπώθηκε μέσα από το περίφημο Σύμφωνο σταθερότητας και ανάπτυξης.

β) Η σαρωτική αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων που προωθήθηκε μέσα από την εξίσου ονομαστή Λευκή Βίβλο, με τη δραστική συμπίεση του μισθολογικού κόστους, την εξατομίκευση των εργασιακών σχέσεων και την επιβολή ελαστικών μορφών απασχόλησης.

και γ) Η προώθηση μιας γενικότερης οικονομικής και παραγωγικής αναδιάρθρωσης των εθνικών οικονομιών σε νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση(Κοινή αγροτική πολιτική, συγκεκριμένος παραγωγικός προσανατολισμός για τις χώρες της περιφέρειας προς έναν εκσυγχρονισμένο μεταπρατισμό).

Ενώ το πολιτικό έδαφος πάνω στο οποίο επιχειρήθηκε η πρωτοφανούς αυτής έκτασης αναδιάρθρωση, προετοιμάστηκε καταλλήλα μέσα από:

α) Την στρατηγική σύγκλιση των συντηρητικών με τη σοσιαλδημοκρατία με τη σε κάθε περίπτωση ανοχή των κεντροαριστερών και Ευρωκομμουνιστικών ηγεσιών.

β) Την πλήρη ενσωμάτωση και αστικοποίηση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας σε όλα τα επίπεδα.

γ) Την στρατιωτικοποίηση της κρατικής καταστολής, έκφραση της οποίας αποτέλεσε το παγκόσμιο αντιτρομοκρατικό δόγμα.

και δ) Την φασιστικοποίηση της κοινωνικής ζωής διαμέσω της επιβολής μιας ισοπεδωτικής πολιτιστικής υποκοουλτούρας και της ανάδυσης των πλέον αντιδραστικών ιδεολογημάτων του ρατσισμού, της ξενοφοβίας, της θεωρίας των δύο άκρων κ.α.

Με την Ε.Ε. και την Ο.Ν.Ε. στη συνέχεια λοιπόν να διαμορφώνουν ένα νέο πεδίο στην κίνηση και τη κερδοσκοπική δράση του κεφαλαίου, με εύρος που θα υπερβαίνει κατά πολύ εκείνο που θα μπορούσε να έχει από μόνη της η κάθε ευρωπαϊκή Ιμπεριαλιστική δύναμη, οι δυνατότητες (οικονομικής και πολιτικής) παρέμβασης της Ευρώπης σε παγκόσμια κλίμακα θα αυξηθούν σημαντικά. Στη βάση αυτών των νέων δυνατοτήτων θα αποτελέσει μαζί με τις Η.Π.Α., το βασικό πόλο της γιγαντιαίας επιχείρησης επανααποικιοποίησης-επανάκτησης του πλανήτη που ξεκίνησε μετά την πτώση των καθεστώτων του παλινορθωμένου καπιταλισμού, λαμβάνοντας στα πλαίσια της, ενεργό μέρος σε όλες τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις που λεηλάτησαν χώρες και αιματοκύλισαν λαούς.

Την ίδια στιγμή, η ένταξη στην Ε.Ε. και την Ο.Ν.Ε. χωρών χαμηλής και μέσης καπιταλιστικής ανάπτυξης (όπως ήταν η περίπτωση της Ελλάδας, που αν και προφανώς δεν τηρούσε τα αυστηρά δημοσιονομικά κριτήρια της συνθήκης του Μαστριχτ, εντούτοις θα γίνει δεκτή αφού το ευρωδιευθυντήριο θα επιδείξει ανοχή στη χρήση των ψεύτικων στοιχείων της δημιουργικής λογιστικής της κυβέρνησης Σημίτη) θα σημάνει την επέκταση του πεδίου δράσης του ευρωπαϊκού κεφαλαίου και στο επίπεδο των σχέσεων της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης στο εσωτερικό της Ένωσης. Αργά αλλά σταθερά και παράλληλα με την εξωτερική, μια εσωτερική διαδικασία αποικιοποίησης της Ευρώπης θα εξελισσόταν, που όμως ο επιμερισμός στις εξαρτημένες χώρες εντός Ε.Ε. των λαφύρων που προέρχονταν από την εκμετάλλευση των εδαφών και των λαών της ιμπεριαλιστικής επέκτασης της Ε.Ε, δεν έκανε αρκούντως εμφανή στους πληθυσμούς των χωρών αυτών, πριν τουλάχιστον η κρίση τους το υπενθυμίσει με τον πλέον οδυνηρό τρόπο.

Η ενοποίηση εθνικών κεφαλαίων διαφορετικής οργανικής σύνθεσης και παραγωγικότητας, η ενναιοποίηση της ευρωπαϊκής οικονομικής πολιτικής στη γραμμή που χάραξε το ιμπεριαλιστικό

κέντρο, με επικεφαλής τη Γερμανία, θα εντείνει τις οικονομικές και πολιτικές ανισομετρίες πάνω σε ούτως ή άλλως διαφορετικής σύστασης καπιταλιστικούς σχηματισμούς. Αντί για την περίφημη σύγκληση και τον ισότιμο και υγιεινό ανταγωνισμό εντός της εννιαίας εσωτερικής αγοράς, που υποκριτικά διακήρυταν οι σχεδιαστές της, η απελευθέρωση στη κίνηση κεφαλαίων, επενδύσεων, υπηρεσιών και εργατικού δυναμικού και η υιοθέτηση ενός κοινού νομίσματος πρακτικά θα διαμορφώσουν τους όρους για μια συνεχή ροή αξιών από τους ασθενέστερους στους ισχυρότερους κρίκους της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας.

Η επιβολή των παραπάνω, με δεδομένη την οικονομική και πολιτική υπεροχή του Ιμπεριαλιστικού κέντρου θα σημαίνει ουσιαστικά τη θεσμοθέτηση της δυνατότητας των λεγόμενων αγορών (του χρηματιστικού κεφάλαιου δηλαδή των χωρών αυτών), να εισβάλλουν (κατ' ανάλογο τρόπο με το οποίο το όχημα Ε.Ε. διείσδυσε στις οικονομίες του υπόλοιπου κόσμου) απαλλαγμένες από τα εμπόδια των όποιων προστατευτικών μέτρων, δασμών και ρυθμίσεων προϋπήρχαν για τη στήριξη της ντόπιας παραγωγής και οικονομίας και ανεξέλεγκτες και ασύδοτες πλέον να εκμεταλλεύονται τον εκεί παραγόμενο πλούτο.

Αν εστιάσουμε την οπτική μας άλλωστε σε μερικές από τις τεχνικές λειτουργίες που απορρέουν της ένταξης μας στην ΟΝΕ θα παρατηρήσουμε ότι αυτές αποκρυσταλλώνουν εκτός από καθαρά ταξικές και συγκεκριμένες γεωστρατηγικές στοχεύσεις. Έτσι η είσοδος στο Ευρώ των χωρών της περιφέρειας με πολύ υψηλές ισοτιμίες (την ώρα που οι αντίστοιχες του πυρήνα, όπως η Γερμανία εισήλθαν με πολύ χαμηλές) και ο παραγωγικός προσανατολισμός που αυτή επέβαλε (και ο οποίος στη περίπτωση της χώρας μας ισοδυναμούσε με το ξεκλήρισμα της γεωργίας, την αποβιομηχάνιση της παραγωγικής βάσης και τη δυσανάλογη διόγκωση του τριτογενή τομέα) θα πλήξει καίρια την ανταγωνιστικότητα τους· ενώ το κλείδωμα των συναλλαγματικών ισοτιμιών θα αναιρέσει τη δυνατότητα των χωρών αυτών να εξισοροπούν τις διαφορές παραγωγικότητας των κεφαλαίων που εμφάνιζαν μέσω υποτιμήσεων, καθιστώντας μοναδική οδό προσαρμογής την περικοπή μισθών και την εσωτερική υποτίμηση.

Απολύτως φυσιολογικά, η συνεχής αύξηση του ελλείματος ανταγωνιστικότητας των χωρών αυτών θα εκτοξεύσει τα εμπορικά τους ελλείματα, γεγονός που με τη σειρά του θα επιφέρει την αύξηση του δανεισμού (εξωτερικού και εσωτερικού) για την εξισορόπηση του, επιβαρύνοντας ακόμα περισσότερο το χρέος και τα ελλείματα. Υπό αυτήν την έννοια η ΟΝΕ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως μηχανισμός δημιουργίας πλεονασμάτων για το Κέντρο, και κυρίως τη Γερμανία και ελλειμάτων για την περιφέρεια. Μετατρέπόμενα τα πλεονάσματα αυτά σε εξαγωγή κεφαλαίου από το κέντρο προς την περιφέρεια, είτε με τη μορφή άμεσων ξένων επενδύσεων (ΑΞΕ) είτε ως τραπεζικός δανεισμός θα διαμορφωθούν οι όροι ώστε να υλοποιηθεί σταδιακά ο πιο μύχιος πόθος του γερμανικού ιμπεριαλισμού, η μετάβαση δηλαδή σε μια Ευρώπη γερμανικής κυριαρχίας.

Σε αντίθεση λοιπόν με τις προπαγανδιστικές δοξασίες των φερέφωνων της αστικής πολιτικής της χώρας μας, η πραγματική ροή των πόρων δεν ήταν από την Ε.Ε. (ή την Γερμανία) προς την περιφέρεια αλλά το αντίθετο. Μια απλή επισκόπηση δύο κρίσιμων οικονομικών δεικτών της ελληνικής οικονομίας κατά τη διάρκεια της δεκαετίας από το 1999 ως το 2008 αρκεί για να πιστοποιήσει το συσσωρευμένο ψέμα που βρίσκεται πίσω από το βασικό επικοινωνιακό ισχυρισμό του συστήματος ότι "η Ε.Ε. μας ζει με τα λεφτά της". Ενώ λοιπόν για την περίοδο εκείνη το σύνολο των επιχορηγήσεων που έλαβε η Ελλάδα ήταν 40 δις ευρώ περίπου, το σύνολο των εξαγωγών έφθανε το αστρονομικό ποσό των σχεδόν 300 δις ευρώ. Ουσιαστικά λοιπόν και κατά τα ειωθότα των εμπορικών συναλλαγών, το ευρωδιευθυντήριο επιδότησε με ένα είδος πίστωσης τις εξαγωγές του στην Ελλάδα, μη παραλείποντας συν τοις άλλοις να κατευθύνει τη επιδότηση του αυτή σε τομείς που εξυπηρετούσαν την εγχώρια παρουσία του ευρωπαϊκού κεφαλαίου.

Για τις αστικές τάξεις των περιφερειακών χωρών, η αποδοχή της στρατηγικής τους υποβάθμισης εντός της Ε.Ε. και της Ο.Ν.Ε., δεν ήταν βέβαια χωρίς πλεονεκτήματα. Ειδικά για την

Ελλάδα η ένταξη στην Ε.Ε. και κατόπιν στο σκληρό πυρήνα της ευρωπαϊκής ενοποίησης, την Ο.Ν.Ε., θα της δώσει τη δυνατότητα ευκολότερης πρόσβασης σε επενδυτικά κεφάλαια, γεγονός που θα έχει ως αποτέλεσμα τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας της σε τομείς που διαχρονικά διέθετε ένα παραγωγικό υπόβαθρο (ναυτιλία, κατασκευές, τουρισμός), φθάνοντας ως το σημείο να αναλάβει μέχρι και επεκτατικούς ρόλους, ως εμπροσθοφυλακή των αμερικανικών και δυτικοευρωπαϊκών μονοπωλίων, έναντι των χωρών της Βαλκανικής και της Ανατολικής Ευρώπης.

Λειτουργώντας ως αιμοδότης αυτής της ανάπτυξης, το ελληνικό χρηματοπιστωτικό σύστημα θα δει τα κέρδη του να εκτοξεύονται, ωφελειμένο συν τοις άλλοις και από την πιστωτική επέκταση του ελληνικού κράτους και των πλατιών λαϊκών στρωμάτων, η οποία στη πρώτη περίπτωση προήλθε ως μέσο αντιμετώπισης της- όπως είδαμε ελέω Ε.Ε.-, διόγκωσης του δημόσιου χρέους και στη δεύτερη περίπτωση ως αντίβαρο, για την- επίσης ελέω Ε.Ε.-, συμπίεση του μισθολογικού κόστους και των κοινωνικών δαπανών.

Με τη νόμιμη ληστεία των δημόσιων ταμείων που επέτρεψε στο εγχώριο χρηματοπιστωτικό σύστημα η σκανδαλωδώς ταξική ρύθμιση σύμφωνα με την οποία η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα απαγορευόταν να δανείζει το ελληνικό δημόσιο την ώρα που οι ελληνικές εμπορικές τράπεζες δανείζονταν από την ΕΚΤ με επιτόκιο 1 με 2% και στη συνέχεια δάνειζαν αυτές το ελληνικό κράτος με τοκογλυφικά επιτόκια της τάξης του 6 και του 7%, επισσωρεύτηκαν τεραστια ελλείματα και χρέη τα οποία σε συνδυασμό με την αιμορραγία αξιών προς το εξωτερικό, συνθέτουν την εικόνα της σημερινής οικονομικής χρεωκοπίας της χώρας. Ενώ την ίδια στιγμή η σκόπιμη και κρατικά κατευθυνόμενη διευκόλυνση του τραπεζικού καταναλωτικού δανεισμού που κυριάρχησε την περίοδο της μεγένθυσης του ελληνικού καπιταλισμού, θα καταλήξει στην υποθήκευση των περυσιακών στοιχείων (της υπεραξίας δηλαδή που περικλείεται στα υλικά αντικείμενα, όπως τα σπίτια, τα αυτοκίνητα κ.α) μιας αξιοσημείωτης μερίδας των εργαζόμενων λαϊκών στρωμάτων και παράλληλα σε μια μεγάλη καταναλωτική και πιστωτική φούσκα το σκάσιμο της οποίας θα σηματοδοτήσει πρακτικά το ξεκίνημα της εγχώριας κρίσης.

*

Προτού όμως συμβούν όλα αυτά, προτού η σύγχρονη μεγάλη ιδέα της ελληνικής αστικής τάξης, η ένταξη δηλαδή στην Ε.Ε. και η μέσω αυτής αναβάθμιση της στο διεθνή καταμερισμό κάνει αρκούντως εμφανή τα καταστρεπτικά της αποτελέσματα - ανάλογα θα τολμούσαμε να πούμε με εκείνα των παλαιότερων μεγαλοιδεατισμών της- ο ευρωπαϊσμός ως επιλογή που προσανατόλισε για δεκαετίες την ελληνική κοινωνία, θα επιτύξει τον ρόλο για τον οποίο πιστά άλλωστε ακολουθήθηκε από την εγχώρια πλουτοκρατία. Την διασφάλιση και τη διαίωνιση δηλαδή της καπιταλιστικής κυριαρχίας στην Ελλάδα τόσο στα παραγμένα από τον κοινωνικό ριζοσπαστισμό μεταπολιτευτικά χρόνια όσο και στο ασταθές και γεματο κινδύνους διεθνές περιβάλλον που διαμορφωνόταν μετά την κατάρρευση του Ανατολικού μπλοκ.

Και το κατάφερε αυτό γιατί υπό τη σκέπη του κατέστησαν δυνατές όλες οι μεγάλες καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις που αντιστοιχούσαν στο πνεύμα της εποχής με το μικρότερο δυνατό κοινωνικό κόστος αφού μέσα από τα απαιητά και σε κάθε περίπτωση πρόσκαιρα ωφελήματα που προσέφερε σε πλατιά μικροαστικά στρώματα η πρόσδεση της χώρας στην Ε.Ε., η ελληνική αστική τάξη μπόρεσε να συγκροτήσει τον ζωτικό γι' αυτήν κοινωνικό συνασπισμό εξουσίας, που ακόμα και σήμερα εν μέσω μνημονίων καταφέρνει και διατηρεί μέρος της συνοχής του.

Ένα συνασπισμό που πολιτικά εξέφρασε ο πάλοι ποτέ δικομματισμός και ο οποίος περιελάμβανε εκτός από τον κορμό του, μια διευρυμένη δηλαδή μικροαστική τάξη η οποία αναδύθηκε στη βάση του μεταπρατικού προσανατολισμού της οικονομίας και της εκμετάλλευσης του πολυεθνικού προλεταριάτου που εισέρρεε στη χώρα από τα εδάφη της ιμπεριαλιστικής επέκτασης της Ε.Ε. και από μια καθόλου αμελητέα μερίδα της εργατικής τάξης η οποία θα δει στην καταναλωτική φενάκη με δανεικά όσο και στην εκμετάλλευση της

μαύρης εργασίας των μεταναστών τη δική του δυνατότητα κοινωνικής εξέλιξης. Και ίσως αν θέλουμε να αναζητήσουμε τους κοινωνικούς όρους της ανάπτυξης του φασιστικού φαινομένου στη χώρα, ακριβώς σε εκείνη τη περίοδο και στα παραπάνω κοινωνικά σώματα θα έπρεπε να στρέψουμε την προσοχή μας.

Τελικά, το ξέσπασμα της κρίσης θα ανακαλέσει βίαια στην πραγματικότητα την καπιταλιστική ευφορία των προηγούμενων χρόνων, αποκαλύπτοντας σε όλο της το μέγεθος τη σαθρότητα του εδάφους πάνω στο οποίο στηριζόταν. Η σοβούσα κρίση υπερπαραγωγής του ελληνικού καπιταλισμού, προερχόμενη όπως και παγκόσμια από την ανεπαρκή δημιουργία αξίας και υπεραξίας, θα επανέλθει ορμητικά στην επιφάνεια. Με τα αποτελέσματα της να καλύπτονται επιμελώς, πίσω από το διαρκή ετεροχρονισμό της μέσω της δημιουργίας πλασματικών κεφαλαίων (καταναλωτικές και επενδυτικές φούσκες) και την ενίσχυση της εγχώριας καπιταλιστικής κερδοφορίας από την επέκταση σε Βαλκανία και Μ. Ανατολή, θα δείξει το αλήθινό της πρόσωπο όταν οι διεθνείς χρηματαγορές, χτυπημένες και αυτές από την κρίση και το σκάσιμο των δικών τους φουσκών, κυριολεκτικά θα στεγνώσουν και η ροπή των αξιών από το εξωτερικό θα περιοριστεί σημαντικά από την, εν μέσω κρίσης κατάρρευση, των ούτως ή άλλων ασθενικών οικονομιών της ελληνικής επέκτασης.

Την ίδια στιγμή η συμμετοχή του ελληνικού καπιταλισμού από μια υποδεέστερη θέση στην ευρωπαϊκή ενοποίηση, θα επιδεινώσει ακόμα περισσότερο την κατάσταση. Οι υπαρκτοι κίνδυνοι για τον ελληνικό καπιταλισμό που απέρρεαν από την έκθεση του στον άνισο ανταγωνισμό με τα πιο αναπτυγμένα δυτικοευρωπαϊκά κεφάλαια και την εκχώρηση πολιτικών και οικονομικών εξουσιών στα κέντρα της Ε.Ε. που εκ των πραγμάτων υπηρετούν το ιμπεριαλιστικό κέντρο, θα γίνουν εν μέσω κρίσης ακόμα μεγαλύτεροι υπερισχύοντας κατά κράτος των δυνατοτήτων που η ένταξη έδινε σε αυτόν.

Έτσι παρα την επιτυχή πραγματοποίηση όλων των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων και τη συγκρότηση διαμέσω αυτών ενός ισχυρού κοινωνικού συνασπισμού εξουσίας, η υποβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού σε φτωχού συγγενή των ευρωπαϊκών και η υπαγωγή των συμφερόντων του σε αυτούς, θα οδηγήσει αναπόδραστα, όταν η κρίση θέσει αμείλικτα τους όρους της, στην εξαγωγή προς αυτόν των κρισιακών συμπτωμάτων του ιμπεριαλιστικού κέντρου. Και αυτή ακριβώς η διαδικασία, η εξαγωγή δηλαδή της κρίσης από μια χώρα σε μια άλλη, από τον έναν καπιταλισμό στον άλλον να αποτελεί και τον πιο εύστοχο ορισμό του σύγχρονου Ιμπεριαλισμού.

*

Εκμεταλλεόμενοι λοιπόν οι ηγεμονικοί καπιταλισμοί της ευρώπης, την έκρηξη του δημόσιου χρέους των αδύναμων χωρών (κρίκων) της Ε.Ε. που οι ίδιοι αλλωστε προκάλεσαν, θα θέσουν τις τελευταίες υπό το (νέο)αποικιακό καθεστώς των μνημονίων, κατακτώντας σημαντικό μέρος της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας, μετατρέποντας τις σε Ειδικές Οικονομικές Ζώνες με μηδαμινούς μισθούς και άθλιες εργασιακές σχέσεις.

Ειδικά στη χώρα μας και στο όνομα της αποφυγής της οικονομικής της χρεοκοπίας, αυτή θα τεθεί υπό τη σιδερένια μπότα ενός πρωτόγνωρου μηχανισμού χρηματοδότησης, ενός μηχανισμού οικονομικής λεηλασίας και κατοχής, που συγκρότησε η Ε.Ε., η Ε.Κ.Τ. και το Δ.Ν.Τ., η λεγόμενη τριοίκια.

Τμήμα αυτού του δανεισμού αποτέλεσε η επιβολή ενός προγράμματος εργασιακού και κοινωνικού σφαγείου, που δημιούργησε μέσω των διαδοχικών συνεχειών του (μνημόνια 1,2,3, δανειακές συμβάσεις 1 και 2) όρους πρωταρχικής συσσώρευσης για το μεγάλο κεφάλαιο, εγχώριο και ξένο. Όρους δηλαδή απογύμνωσης του ελληνικού λαού και κυρίως της εργατικής τάξης από το σύνολο των δικαιωμάτων (οικονομικών, πολιτικών, κοινωνικών) που είχε κατακτήσει με αγώνες και αίμα τις προηγούμενες δεκαετίες, όρους παραχώρησης στο μεγάλο κεφάλαιο δημόσιου πλούτου,

όρους μετατροπής της χώρας σε αποικία μέσω της εκποίησης στο ξένο κεφάλαιο στρατηγικών πλουτοπαραγωγικών πηγών της.

Αυτή είναι η κατευθυντήρια γραμμή πάνω στην οποία κινήθηκαν τα μνημόνια και για αυτόν το λόγο, η ανατροπή τους αποτελεί για την εργατική τάξη βασικό τακτικό στόχο άρρηκτα συνδεδεμένο με τον αγώνα για την αποδέσμευση από την Ε.Ε., αναπόσπαστο τμήμα μιας στρατηγικής για την απελευθέρωση της τάξης μας συνολικά. Άλλωστε η νομοτελειακή αποτυχία των μνημονίων να επιτεύξουν έστω και αυτούς τους εξαγγελθέντες στόχους τους αποδόμωσε σε πρωτόγνωρο επίπεδο τις συμμαχίες της αστικής τάξης και βάθυνε ακόμα περισσότερο τα ήδη υπαρκτά κοινωνικά ρήγματα δημιουργώντας οδυνηρές εξεγερτικές καταστάσεις, σαν αυτές που ζήσαμε τον Ιούνιο του 2011 και τον Φλεβάρη του 2012. Μια νομοτέλεια που απορρέει από τις εγγενείς αντιφάσεις του καπιταλισμού γενικά και του νεοφιλελευθερισμού ειδικά, αφού η συμπίεση του μισθολογικού κόστους και η αναπόφευκτη μεγάλη πτώση της ιδιωτικής κατανάλωσης που αυτή επιφέρει (και η οποία δεν μπορεί πλέον να υποστηριχθεί με δανεικά) δημιούργησε τη μεγαλύτερη ύφεση μεταπολεμικά ώστε καμιά μείωση του χρέους και των ελλειμμάτων να μην σημειώνεται και καμιά ανάπτυξη βέβαια να μην επιτυγχάνεται.

*

Εξίσου νομοτελειακά η ύφεση όσο και η συναρτώμενη με αυτήν κεφαλαική αποστράγγιση και παραγωγική αποδιάρθρωση του τόπου οδήγησαν στην εκ νέου καταφυγή στο ληστρικό δανεισμό, μέσω νέων μνημονίων, σε ένα φαυλο κύκλο εξάρτησης -τα ίχνη του οποίου χάνονται δεκαετίες πίσω και συγκεκριμένα στις απαρχές της συγκρότησης του νεοελληνικού κράτους- εντός του οποίου διαγράφεται ανάγλυφα η φύση και η θέση του εγχώριου καπιταλισμού.

Ως συστήματος πολυεπίπεδα εξαρτημένου από τον Ιμπεριαλισμό, αμερικάνικο και ευρωπαϊκό, η επιβίωση του οποίου διέρχεται μέσω της ανάληψης των συγκεκριμένων ρόλων που του αναθέτουν κάθε φορά οι πάτρωνες του, ως υπεργολάβου και τοποτηρητή των συμφερόντων τους, ενάντια στο λαό και τη χώρα.

Ο σύγχρονος περιορισμός της δραστηριότητας άρα και των κερδών του ελληνικού καπιταλισμού (με πιο χαρακτηριστική περίπτωση τη διαφαινόμενη απώλεια του άγιου δισκοπότηρου του, του χρηματοπιστωτικού του συστήματος δηλαδή), όπως και ο έλεγχος των διεθνών συνεργασιών του (π.χ. με Ρωσία) θα μπορούσε σχηματικά να περιγραφεί ως η επαύξηση του φόρου υποτέλειας που οφείλει να καταβάλει στις χειμαζόμενες εν μέσω κρίσης, ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, για την στήριξη που του παρέχουν. Το γεγονός ότι ο φόρος αυτός μετατοπίζεται στις πλάτες της εργατικής τάξης, όχι απλά δεν αναιρεί την ουσία της σχέσης αυτής αλλά αντίθετα την υπογραμμίζει. Απόδεικνύει την εγκληματική, αντιδραστική φύση της εγχώριας αστικής τάξης όσο και τον κίβδηλο πατριωτισμό της δεδομένου ότι για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της υποδουλώνει σε συνεργασία με τον ιμπεριαλισμό, το λαό και τη χώρα. Η ανάδειξη του εξαρτημένου χαρακτήρα της ελληνικής αστικής τάξης και τα αντιστοίχα πολιτικά καθήκοντα που προκύπτουν από αυτήν σε καμία περίπτωση δεν συσκοτίζει τις ευθύνες της ή αφήνει κάποιο περιθώριο συμμαχίας με αυτή όπως παιδαριωδώς ισχυρίζονται ορισμένοι. Αντίθετα καταδεικνύει ότι σήμερα, καμιά επιθετική πολιτική στοχεύση εναντίον της εγχώριας αστικής τάξης και του κράτους της δεν μπορεί να είναι πλήρης στο βαθμό που αυτή δεν καταφέρνει να εγκολπώνει στο λόγο και την πρακτική της την πάλη για την αποτίναξη των δεσμών που επιβάλλει στη χώρα ο Ιμπεριαλισμός με προεξάρχουσα δύναμη αυτήν την στιγμή την Ε.Ε. και ειδικά τη Γερμανία.

Εδαφικοποιώντας την παραπάνω διαπίστωση στο πεδίο της καθημερινής ταξικής πάλης, θα λέγαμε λοιπόν ότι η αντιιμπεριαλιστική επένδυση του μοριακού, στοιχειακού αγώνα του προλεταριάτου για δουλειά, μισθό, κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα δημιουργεί αφενός τους όρους ώστε κανένας ενδιαμέσος αγώνας να μην μπορεί εύκολα να αφομοιωθεί στη δίνη ενός αδιέξοδου διεκδικητισμού και αφετέρου προσφέρει σε πλατιές λαϊκές μαζες μια πολύ πιο

χειροπιαστή παράσταση σύγκρουσης με τον καπιταλισμό ως σύστημα(και μάλιστα τον υπαρκτό καπιταλισμό, τον καπιταλισμό της Ε.Ε. και όχι κάποια αφηρημένη εκδοχή του) από ότι η αδιέξοδη(και ιδεαλιστική) γραμμή της "καθαρής αντικαπιταλιστικής στρατηγικής", του όλα ή τίποτα και της αναγωγής της λύσης όλων των προβλημάτων στη μεθαύριο της κοινωνικής επανάστασης.

Η απουσία μιας διαλεκτικής τέτοιας ανάμεσα στην τακτική και την στρατηγική, ικανής να ανταποκρίνεται στη σύγχρονη λεπτή σχέση ανάμεσα στην μεταρρυθμιση και την επανάσταση - σχέση που στην εποχή μας αντικειμενικά έχει οδηγήσει τη μία τόσο κοντά στην άλλη, ώστε η απάντηση στο μερικό να προωθεί ταυτόχρονα το συνολικό- ήταν κατι παραπάνω από εμφανής την προηγούμενη τριετία.

Καμιά πολιτική δύναμη από αυτές που αναφέρονται στην ταξική πάλη και παρενέβησαν στις έντονες κοινωνικές διεργασίες της παραπάνω περιόδου δεν κατάφερε να την εκφράσει, καταδικάζοντας το βασικό επίδικό της επαναστατικής δράσης, την ανύψωση δηλαδή της ταξικής συνείδησης, σε αποτυχία, συμβάλλοντας με αυτόν τον τρόπο στην διεύρυνση της κοινωνικής συναίνεσης σε μια καταφανώς αντιλαϊκή (και ενίοτε φασίζουσα) πολιτική.

Έτσι από το ΣΥΡΙΖΑ(όσο καταχρηστική και αν ακούγεται η τοποθέτηση του εντός του σύνολου των δυνάμεων του κινήματος) ο οποίος, σεβόμενος την υπογραφή του στη συνθήκη του Μάαστριχτ θα παραδίδει, όπου σταθεί και όπου βρεθεί τα διαπιστευτήρια της υποταγής του στην Ε.Ε. και την Ο.Ν.Ε. ως το Κ.Κ.Ε. το οποίο θα υποστείλει, ακόμα και αυτόν τον προσχηματικό αντιιμπεριαλισμό του, υιοθετώντας , πίσω από την ταξική λογοκοπία του, την άκρως οπορτουνιστική και ιστορικά ξοφλημένη θέση περι αλληλεξάρτησης · και από τον τακτικισμό, ελλείψη ρητής επαναστατικής στόχευσης, της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, ο οποίος θα οδηγήσει μεγάλο μέρος της στη στοίχιση πίσω από προτάγματα διαχείρισης της κρίσης, όπως ήταν η προώθηση εκ μέρους της Ανταρσία της αλήστου μνήμης, Επιτροπής Λογιστικού Ελεγχου ως την ιδεαλιστική ανάγνωση της επαναστατικής πάλης, στην οποία επιμένει να επιδίδεται το πιο μαχητικό κομμάτι ίσως του κινήματος, οι αναρχικοί, που σε πείσμα των καιρών θα συνεχίσουν να αντιλαμβάνονται την κοινωνική και ταξική πάλη(όταν δεν την αρνούνται) σαν μονόπρακτο, με εύρος συχνά τόσο περιορισμένο ώστε η δυναμική της να εξαντλείται στις συγκρούσεις με την αστυνομία κατά τη διάρκεια των απεργιακών διαδηλώσεων, η πολιτική ένδεια του κινήματος, πρακτικά ισοδύναμη της αδυναμίας κατάρτισης ενός ρεαλιστικού επαναστατικού προγράμματος που θα αποτελούσε στην πράξη την ενότητα της τακτικής με τη στρατηγική -ενότητα που ας μην ξεχνάμε όποτε κατακτήθηκε στην ιστορία οδήγησε σε επαναστάσεις- ήταν η βασική αιτία που καθόρισε τον αρνητικό συσχετισμό δύναμης που αντιπαρέβαλλε η εργατική τάξη απέναντι στους ποικιλώνυμους εχθρούς της, την προηγούμενη περίοδο.

Όπως ήταν επόμενο, η αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό, εκμεταλλεζόμενη τον πολιτικό χρόνο και χώρο που της πρόσφεραν οι παραπάνω κραυγαλέες κινηματικές ανεπάρκειες, θα επιδιώξει σε πρώτο χρόνο να ανασυντάξει την κυριαρχία της και σε δεύτερο να την εδραιώσει και να την επεκτείνει. Αφενός, επιχειρώντας να επανασυγκροτήσει έναν νέο κοινωνικό συνασπισμό εξουσίας με εκείνα τα μεσοαστικά και μικροαστικά στρώματα που έβλεπαν στην κυρίαρχη ιδεολογική γραμμή, της με κάθε μέσο παραμονής στην Ε.Ε. και Ο.Ν.Ε. όσο και στην επιβολή του δόγματος Νόμος και Ταξη , την μοναδική δυνατότητα διατήρησης μέρους των αποθησαυρίσεων των περασμένων ετών, και τον οποίο θα εκφράσουν πολιτικά οι πολυκομματικές κυβερνήσεις Παπαδήμου και Σαμαρά. Και αφετέρου εκτρέποντας την κοινωνική διαμαρτυρία σε ατραπούς που αν και δεν αποτέλεσαν και ούτε αποτελούν, τουλάχιστον μέχρι στιγμής, τις βασικές επιλογές του συστήματος, εντούτοις και μπροστά στο κίνδυνο της κορύφωσης της κοινωνικής αμφισβήτησης του συστήματος που διαγραφόταν, αποτέλεσαν σημαντικές βαλβίδες αποσυμπίεσης της.

Παρόλη τη διαμετρικά αντίθετη ιδεολογική τους φόρτιση Συριζα και Χρυσή Αυγή λειτούργησαν αποφασιστικά προς αυτήν την κατεύθυνση.

Από τη μια λοιπόν ο Σύριζα ο οποίος, ελλείψην ρεαλιστικής επαναστατικής πρότασης, θα απορροφήσει σημαντικό μέρος της δυναμικής των κοινωνικών αγώνων που αναπτύχθηκαν, διοχετεύοντας την είτε στην πολιτικά ορθή εκτόνωση της μέσω της ψήφου και των κοινοβουλευτικών μαχών είτε στις ανώδυνες για το σύστημα εκδηλώσεις μικροαστικού εξεγερτισμού (αυτοδιαχειριζόμενη οικονομία, αλληλέγγυο εμπόριο κ.α.) πίσω από τις οποίες στοιχίστηκαν ακόμα και μερικά από τα πιο μαχητικά και ριζοσπαστικά στοιχεία του κινήματος.

Και από την άλλη η Χ.Α. η οποία, πολλαπλά πριμοδοτημένη από την ακροδεξιά μετατόπιση του αστικού πολιτικού φάσματος των τελευταίων χρόνων, θα αναδειχθεί σε υπολογίσιμη δύναμη της κεντρικής πολιτικής σκηνής, θωρακισμένη συν τοις άλλοις και από την -απαραίτητη τόσο για αυτήν όσο και για το σύστημα- αντισυστηματική της μεταμφίεση, την αποκάλυψη της οποίας δεν θα κατορθώσει να επιτύχει ένα υπό διαρκή υποχώρηση κίνημα. Υποχώρηση που μεταξύ άλλων έχει τις ρίζες της και στην ανθρωπιστική προσέγγιση του μεταναστευτικού ζητήματος που επέδειξε σημαντικό τμήμα του κινήματος, και η οποία προφανώς απάδει των αρχών του προλεταριακού διεθνισμού, όταν δεν φλερτάρει με την ελεημοσύνη, όσο και με την απουσία (που μαρτυρά τη διαβρωτική επίδραση των ιδεών του αστικού κοσμοπολιτισμού όσο και των πάσης φύσεως εθνομπεδνιστικών ρευμάτων) μιας αυθεντικά ταξικής πατριωτικής στόχευσης εναντίον των ιμπεριαλιστικών επιβουλών της εθνικής ανεξαρτησίας της χώρας. Κάτι τέτοιο βέβαια δεν άφησε αναξιοποίητο η Χ.Α. που και μηχανισμό και σχέδιο φαίνεται να διαθέτει, για να διεισδύσει με τις δημαγωγικές και διαταξικές εξαγγελίες της για την " εθνική αντίσταση όλων των Ελλήνων"(αφεντικών και εργατών) ενάντια αόριστα στους " ξένους τοκογλυφους" (και όχι βέβαια ενάντια στην Ε.Ε. την οποία ασθμένως αποδέχεται), στο τμήμα εκείνο των μικροαστικών στρωμάτων που η κρίση αποσύνθετε και το οποίο με τη μορφή του όχλου το είδαμε να συνωστίζεται στην πάνω πλατεία Συνταγματος το καλοκαίρι του 2011. Εκεί όπου και ανδρώθηκε πολιτικά μέσα από τα ακρως αντιδραστικά συνθήματα ενάντια γενικά στην πολιτική, τα κόμματα, και τα συνδικάτα κ.τ.λ. τα οποία όμως εγκληματικά αφελώς πολιτικά ρεύματα και της κάτω πλατείας αναπαρήγαγαν για χρόνια.

Από τη πλευρά μας, έχοντας πιστεύουμε καταστήσει σαφές πιο είναι το πολιτικό διακύβευμα της εποχής (η πολιτική οργάνωση της τάξης μας), όσο και τι αποτελεί το συνεκτικό στοιχείο μιας τέτοιας διεργασίας (η κατάρτιση, ενός ρεαλιστικού μεταβατικού προγράμματος) · αλλά και με την επίγνωση παράλληλα ότι κάτι τόσο σύνθετο και μακρόπνοο θα ήταν αδύνατο έως και αλαζονικό αν επιχειρούσε μια όλιγομελής ομάδα αγωνιστών σαν τη δική μας να το εκφράσει, θα αρκετούμε, σε αυτήν τη φάση τουλάχιστον, να εισφέρουμε στο δημόσιο διάλογο που διεξάγεται, το βασικό συμπέρασμα των πολιτικών μας επεξεργασιών, το οποίο εξαγεται θα λέγαμε αβίαστα από όλη την συλλογιστική που προηγήθηκε.

Ένα συμπέρασμα που προσδιορίζει τον βασικό κόμβο ενός επαναστατικού προγράμματος και ως εκ τούτου το σημείο εκκίνησης για την κατάρτιση του, το σημείο επί του οποίου είναι δυνατόν να θεμελιωθούν σήμερα εκείνης της μορφής οι πολιτικές σχέσεις και συνδέσεις που θα επιτρέψουν τη συγκρότηση της πολυπόθητης " κίνησης για την ανατροπή του υπάρχοντος συστήματος".

Και κατά την γνώμη μας ο κόμβος αυτός δεν μπορεί να είναι άλλος από τον επαναστατικό αγώνα για την έξοδο της χώρας από την Ε.Ε. (με μονομερή διαγραφή του χρέους και κατάργηση όλων των μνημονίων), ακριβώς γιατί στον αγώνα αυτόν, στη σημερινή συγκυρία συμπυκνώνεται το σύνολο των αντιθέσεων που διαχωρίζουν κάθετα την αστική από την προλεταριακή στρατηγική. Ο αγώνας δε αυτός, εξαιτίας της βαρύτητας του, εκτιμούμε ότι αναβαθμίζει σε ανώτερο επίπεδο όλα τα επιμέρους κοινωνικά και ταξικά αιτήματα προσδίδοντας τους μια συγκεκριμένη πολιτική και ενοποιητική διάσταση, γεγονός που διαμορφώνει τους όρους για την πιο πλατιά συγκέντρωση και συσπείρωση των ταξικών- λαϊκών δυνάμεων του τόπου σε ένα μέτωπο και την διάνοιξη ως εκ τούτου των μεγαλύτερων ρηγμάτων στο στρατόπεδο του εχθρού. Ωριμάζουν έτσι οι συνειδήσεις και αναπτύσσονται τα φύτρα για ακόμα μεγαλύτερες αναμετρήσεις, που φτάνουν μέσα από ένα από

ασφαλώς δύσβατο και μακροχρόνιο επαναστατικό προτσές, ως την ένοπλη αντιπαράθεση με το καθεστώς και τον εμφύλιο πόλεμο για την ανατροπή της εξουσίας των μονοπωλίων και του αστικού κράτους και την εγκαθίδρυση της (αντ)εξουσίας των προλεταριακών - λαϊκών συμβουλίων.

*

Για την ελληνική αστική τάξη και παρόλα τα εξόφθαλμα αδιέξοδα μιας τέτοιας επιλογής, η με κάθε μέσο παραμονή στην Ε.Ε. και την Ο.Ν.Ε. αποτελεί μονόδρομο. Έπαθλο από την οικιοθελή εμβάθυνση του καθεστώτος εξάρτησης της από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα ως του σημείου της μετατροπής της χώρας σε οικονομικό και πολιτικό προτεκτοράτο, θα αποτελέσει η ίδια της η επιβίωση. Η αναιμική δηλαδή ανάπτυξη που αναμένεται να σημειώσει κάποια στιγμή ο εγχώριος καπιταλισμός στο έδαφος της ανεξέλεγκτης εκμετάλλευσης της εργασίας και της φύσης, την οποία θα εγγυάται μια όλο και πιο ολοκληρωτική αστική δημοκρατία. Στην ουσία ένα νέο "μεταδημοκρατικό" καθεστώς, με ένα πολιτικό προσωπικό πλήρως αυτονομημένο από την κοινωνική βάση, απευθείας συνδεδεμένου με επιχειρηματικά και μιντιακά συμφέροντα, απόλυτα πειθήνιο στις εντολές των ιμπεριαλιστικών κέντρων, ανοιχτό σε συνεργασίες ακόμα και με νεοναζί, που θα ασκεί την εξουσία με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, επιστρατεύσεις και βέβαια άφθονη και αναβαθμισμένη καταστολή.

Τυχόν δε αποπομπή της Ελλάδας από την Ο.Ν.Ε., όχι ως αποτέλεσμα της επαναστατικής, λαϊκής πρωτοβουλίας αλλά εξαιτίας είτε της αδυναμίας της να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της απέναντι στους δανειστές της είτε λόγω των δομικών αδιεξόδων που αντιμετωπίζει η ίδια η Ευρωζώνη, θα σημάνει ανεξέλεγκτη χρεωκοπία και καταβράθρωση του ελληνικού καπιταλισμού. Εξέλιξη που με τη σειρά της θα επιφέρει μια τέτοια υποτίμηση των υλικών όρων ζωής του λαού, στα όρια της ανθρωπιστικής κρίσης, η οποία πολιτικά θα γινόταν διαχειρίσιμη μόνο με όρους αναστολής άρθρων του Συντάγματος. Με την επιβολή μιας χούντας δηλαδή, στην οποία θα αξιοποιούνταν στο έπακρο πλέον όλος ο φασιστικός εσμός(που δεν βρίσκεται βέβαια μόνο στη Χρυσή αυγή αλλά και σε πολλά κόμματα του λεγόμενου συνταγματικού τόξου, όπως και σε βασικούς κρατικούς θεσμούς το στρατό, την αστυνομία, την εκκλησία) τον οποίο η αστική τάξη εξέφραφε και προετοίμαζε για χρόνια, ακριβώς για καταστάσεις σαν και αυτές. Σε μια ομολογουμένως εντυπωσιακή επανάληψη της ιστορίας οι πολιτικοί επίγονοι των ταγματασφαλιτών, θα γίνονταν οι σύγχρονοι γερμανοσολιάδες, επιτελώντας χρέη επιστάτη σε μια υπό γερμανικών συμφερόντων ελληνική Ε.Ο.Ζ.(με συνθήκες Μανωλάδας στο εσωτερικό της) επιβεβαιώνοντας αυτό που η ιστορική εμπειρία έχει αποστάξει: ότι διαχρονικά αποτελούν υπηρέτες της αστικής τάξης και πιστά μαντρόσκυλα του Ιμπεριαλισμού.

Έτσι τίθενται τα ζητήματα σήμερα στη χώρα. Αυτή είναι η νέα Ελλάδα που οικοδομούν για τις επόμενες δεκαετίες, τα διεθνή ιμπεριαλιστικά κέντρα σε συνεργασία με την εγχώρια αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό.

Μια χώρα αποικία των ιμπεριαλιστικών μπροπόλεων, με υποθηκευμένες όλες τις πλουτοπαραγωγικές της πηγές, όπου εντός της θα δρουν ασύδοτα τα ιμπεριαλιστικά μονοπώλια, με υπαρκτούς τους κινδύνους ακόμα και της απώλειας τμήματος της εδαφικής της κυριαρχίας αν κάτι τέτοιο απαιτήσουν οι ανάγκες των γεωστρατηγικών αναδιατάξεων που συντελούνται στην περιοχή.

Με έναν λαό πλήρως υποδουλωμένο, στα όρια της στοιχειώδους επιβίωσης και του πολιτιστικού αναλφαβητισμού, απογυμνωμένο από κάθε δικαίωμα (εργασιακό, κοινωνικό, πολιτικό) πλήρως υποταγμένο στην προοπτική που του ετοιμάζουν οι δυνάστες του ως αναλώσιμη ύλη(ή ακόμα και κρέας για κανόνια) των σχεδιασμών τους.

Και την τροπή αυτή των πραγμάτων αυταπατάται (αν δεν σκοπίμως παραπλανά) όποιος θεωρεί ότι υπάρχουν δυνάμεις εντός του συστήματος που μπορούν να την αναχαιτίσουν ή ακόμα περισσότερο να την εκτρέψουν από την πορεία της. Γιατί όσα δρομολογούνται και όσα έχουν ήδη

συντελεστεί στη χώρα, είτε στο επίπεδο των σχέσεων της εξάρτησης της από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα είτε σε αυτό της σχέσης κεφάλαιου - εργασίας, δεν αποτελούν προϊόντα αποφάσεων κάποιων άγνωστων κέντρων που συνωμοτούν εναντίον μας, ούτε λανθασμένων χειρισμών, ούτε κάποιων εμμονικών και ιδεοληπτικών πολιτικών που κάποια στιγμή θα εκλογικευτούν αλλά έκφραση της ίδιας της φύσης του καπιταλιστικού- ιμπεριαλιστικού συστήματος και των εγγενών του αντιφάσεων. Έκφραση τάσεων που αναπτύχθηκαν στο εσωτερικό του εδώ και δεκαετίες και οι οποίες σε τελική ανάλυση καθόρισαν και τους συσχετισμούς που διαμορφώθηκαν το ίδιο διάστημα.

Υπό αυτήν την έννοια δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει από τις δυνάμεις του συστήματος (π.χ. από μια κυβέρνηση Σύριζα) επιστροφή σε μια προ μνημονίου εποχή ή ακόμα περισσότερο σε μια προ νεοφιλελευθερισμού κατάσταση, επιστροφή δηλαδή σε μια πολιτική τόνωσης της ζήτησης, μέσω αυξησης μισθών και κοινωνικών παροχών. Είτε γιατί κάτι τέτοιο είναι πρακτικά αδύνατο, λόγω του ότι το κεφάλαιο εξαιτίας της δραματικής μείωσης του ποσοστού κέρδους του (εγχώρια και διεθνώς) δεν μπορεί να παραχωρήσει στις λαϊκές μάζες ούτε καν αυτά τα ψίχουλα των προηγούμενων ετών. Είτε γιατί απλούστατα κάτι τέτοιο είναι αναποτελεσματικό, δεδομένου ότι αφήνει ανέπαφο τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και την βασική του αντίθεση, η οποία είναι και η γεννεσιουργός αιτία της κρίσης, αυτήν δηλαδή ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και της ατομικής ιδιοποίησης του αποτελέσματος της.

Ως εκ τούτου οποιοδήποτε αίτημα υπέρβασης του νεοφιλελευθερισμού στο έδαφος του καπιταλισμού είναι μια φενάκη, ένας αποπροσανατολισμός και η υιοθέτηση του, το μόνο που μπορεί να "προσφέρει" στο εργατικό - λαϊκό κίνημα είναι η σύμπτωση αντινεοφιλελεύθερων διαταξικών μετώπων με τμήματα της καταρρέουσας μη μονοπωλιακής αστικής τάξης, των μεσοαστών και των πολιτικών τους εκφραστών, που νομοτελειακά στρώνουν το έδαφος στο φασισμό και οδηγούν, όπως η ιστορική εμπειρία έχει καταδείξει στην ταξική προδοσία και την αιματηρή ήττα.

*

Απέναντι σε αυτές τις αδιέξοδες προοπτικές που προσφέρουν οι εντός του πλαισίου του συστήματος δυνάμεις, μοναδική δύναμη ανάσχεσης της πορείας προς τον όλεθρο στην οποία οδηγεί το λαό και τη χώρα, η εγκληματική σύμπραξη Ε.Ε και ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης, είναι ο ίδιος ο λαός και η οργανωμένη πάλη του. Είναι ο ενωμένος, ο αποφασισμένος, ο ένοπλος λαός, η μοναδική εγγυημένη ιστορικά δύναμη στο τόπο που μπορεί να αποτελέσει φραγμό στις επιβουλές που απεργάζονται εναντίον του ίδιου και της χώρας ντόπιοι και ξένοι δυνάστες.

Στην προοπτική συγκρότησης των εργατικών- λαϊκών δυνάμεων σε αυτό το επίπεδο, το μοναδικά ικανό να αναμετρηθεί νικηφόρα με τη πολιτική του συστήματος, ανοίγοντας παράλληλα το δρόμο για τη συνολική αναμέτρηση μαζί του, τάσσουμε και μεις τις μικρές μας δυνάμεις. Κινούμενοι σε αυτήν την κατεύθυνση, απευθύνουμε κάλεσμα σε όλες τις προλεταριακές, λαϊκές δυνάμεις του τόπου, που κατανοούν αυτήν την αναγκαιότητα να προχωρήσουμε θαραλλέα και χωρίς άλλες καθυστερήσεις, αφήνοντας πίσω μας τις λογικές αυτοσυντήρησης των μικροκόσμων μας, προς την πολιτική επεξεργασία ενός προγράμματος επαναστατικής ανατροπής και οικοδόμησης. Ένα σύγχρονο "τι είναι και τι θέλει" ενός σύγχρονου Επαναστατικού Απελευθερωτικού Μετώπου, που πατώντας στην πλούσια αντιιμπεριαλιστική-αντιφασιστική παράδοση των αγώνων του λαού μας, θα επιχειρήσει με συνδυασμένες πολιτικοστρατιωτικές κινήσεις να συσπειρώσει και να προσανατολίσει τις αγωνιζόμενες μάζες προς προς την πάλη για την αποτίναξη των δεσμών που επιβάλλει στη χώρα η Ε.Ε. και τα υπόλοιπα ιμπεριαλιστικά κέντρα όσο και στην αναχαίτιση και το τσάκισμα του φασισμού. Βασικός τακτικός στόχος και βασικός κόμβος ενός μακρόχρονου επαναστατικού προτοσές, εντός του οποίου θα ωριμάζει και θα αποκτά συνείδηση η συνολική αναμέτρηση ανάμεσα σε δύο κόσμους: από τη μια του κόσμού της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, της εξαθλίωσης, της πείνας, της πολιτιστικής παρακμής και του πολέμου και από την άλλη αυτού που

μπορούν να δημιουργήσουν οι εργαζόμενες λαϊκές μάζες ανατρέποντας το σύστημα και προχωρώντας σταδιακά στην οικοδόμηση της δικιάς τους κοινωνίας.

Μιας κοινωνίας, που αξιοποιώντας τη σύγχρονη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και την απελευθέρωση της ζωντανής εργασίας που αυτή προκαλεί, θα περιορίσει προοδευτικά στον ελάχιστο δυνατό τον καταναγκαστικό χρόνο εργασίας ώστε να κυριαρχήσει η ελεύθερη δημιουργική δραστηριότητα και η ανεμπόδιστη ανάπτυξη της κοινωνικής προσωπικότητας, που θα είναι πια και ο καθοριστικός παράγοντας της παραπέρα ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων.

*

Υ.Γ. 1. Οι ένοπλοι σύντροφοι που τα ξημερώματα της Δευτέρας 14-1-2013 συμμετείχαν στην επίθεση εναντίον των κεντρικών γραφείων της Ν.Δ. κατάφεραν να εκτελέσουν ένα καλά μελετημένο επιχειρησιακό σχέδιο εναντίον ενός μείζονος σημασίας στόχου. Δυστυχώς για εμάς όσο και το πλειοψηφικό τμήμα του ελληνικού λαού που βλέπει στο πρόσωπο του Σαμαρά το σύγχρονο Τσολάκογλου, μια αστοχία υλικού δεν επέτρεψε στη θέση του πρωθυπουργικού γραφείου να χάσει μια τεράστια τρύπα.

Εκμεταλλευόμενοι στο έπακρο το στοιχείο του αιφνιδιασμού, ομάδα συντρόφων προσέγγισαν εποχούμενοι το στόχο μέχρι του προαποφασισμένου σημείου, χωρίς να γίνουν αντιληπτοί από κανέναν. Οι δύο σύντροφοι που αποβιβάστηκαν από το κλεμμένο όχημα κατάφεραν επίσης χωρίς κανένα εμπόδιο να πλησιάσουν το στόχο στην απαιτούμενη απόσταση ώστε να βάλλουν εναντίον του με εκτοξευτήρα (RPG) που έφερε αντιαρματική ρουκέτα. Τελικά ήταν μια αστοχία υλικού- αφού δύο φορές ο επιφορτισμένος με το συγκεκριμένο ρόλο σύντροφος επιχειρήσε να ξαναοπλίσει τον εκτοξευτήρα δίχως αποτέλεσμα-, που ματαίωσε τον αρχικό μας σχεδιασμό ωθώντας το δεύτερο σύντροφο να βάλει με πολεμικό τυφέκιο τύπου Καλασνικοφ εναντίον του κτιρίου, καθώς θα ήταν για εμάς για εμάς αδιανόητο να φύγουμε άπραγοι από ένα τόσο σημαντικό στόχο. Μπορεί λοιπόν η τύχη να μας γύρισε την πλάτη εκείνη την νύχτα, όμως με τις ψυχραιμες και εύστοχες βολές του συντρόφου τελικά καταλήξαμε στο να καρφωθεί μία από τις σφαίρες στη φωλιά του προσκυνητή των νεκρών δοσίλογων της πηγιάδας του Μελιγαλά και υμνητή των ταγμάτων ασφαλείας, πρωθυπουργού Σαμαρά.

Κλείνουμε, με την υπόσχεση προς τον αγωνιζόμενο ελληνικό λαό, ότι την επόμενη φορά θα είμαστε πιο αποτελεσματικοί και με την συμβουλή προς τις αστυνομικές δυνάμεις που φρουρούν κάποιους από τους μελλοντικούς μας στόχους, να πράξουν ότι και οι συνάδελφοι τους εκείνη τη νύχτα: δηλαδή απολύτως τίποτα, καθώς θα βρεθούν αντιμέτωποι με συσχετισμούς που σίγουρα δεν θα τους επιτρέψουν να μας εμποδίσουν από αυτό που θα έχουμε εξ' αρχής σχεδιάσει.

Υ.Γ. 2. Μια τέτοιου είδους επίθεση θα ήταν ασφαλώς λειψή αν δεν εξέπεμπε ένα σινιάλο αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους και σε όσους βρίσκονται έγκλειστοι στα ελληνικά κολαστήρια για την ανατρεπτική τους δράση. Τους απευθύνουμε λοιπόν έναν θερμό αγωνιστικό χαιρετισμό, δηλώνοντας προς σε όλες τις κατευθύνσεις ότι παρακολουθούμε και αφουγκραζόμαστε όλες τις εξελίξεις και τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα πίσω από τα τείχη. Ας γνωρίζουν όσοι με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο χειρίζονται υποθέσεις πολιτικών κρατούμενων ότι το ενδεχόμενο να πληρώσουν το τίμημα των επιλογών τους δεν είναι καθόλου μακρινό.

- ΟΜΑΔΑ ΛΑΪΚΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ -